Amcabey

DİRENCİ1 _ MELİH41

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER

— Şu azılı haydutla, kapıdaki şıllığın hallerine bakarsan, burası «Birleşme evi» olacak!

Necmi Rüzgar

Amcabey Haftalık Politik - Sosyal Mizah Gazetesi

YIL: 1, CİLT: 1, SAYI: 20, 4 Mart 1964 Çarşamba

İLK KURUCUSU :

CEMAL NÂDİR GÜLER

SAHİBİ :
Bülent Hikmet ŞEREN
Yazı İşleri Müdürü :
Mustafa YALÇINER
Sekreter :
Beyhan ŞEREN

ADRES : Cağaloğlu, Himaye-i Etfal Sokak, Emek Han, Kat: 2, No: 21.
ABONE BEDELİ : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira.
İLÂN FİATI : Kapak içi santimi 20, iç sayfalar 30 liradır

YAZARLARI :

M. Samim AKAY
Kenan AKINCI
Şakir BALKI
Necdet Rüştü EFE
Azmi Nihad ERMAN
Burhan ESEN
Orhan KEMÂL
Güzin SAYAR
Namık Kemal ŞENAY
Bülent Hikmet ŞEREN
Vedat ÜRETÜRK

ÇİZERLERİ :

Zeki BEYNER
Cavid ÇEVİKUS
Orhan ENEZ
Mustafa EREMEKTAR
Yurdagün GÖKER
Yurdaer KALAYCI
Necmi RIZA
Burhan SOLUKÇU
Bülent ŞEREN
Cemil YÜREKLİ

★ **Bu sayının iç dizgi ve baskısı ERCAN Matbaasında, Kapak baskısı KARADENİZ Matbaasında yapılmıştır.**

ÖMÜR

PASTA, ŞEKERLEME VE TATLILARINI

YİYENİN

ÖMRÜ ARTAR

nefis çeşitlerimizle emrinizdeyiz.

ÖMÜR PASTAHANELERİ

Nişantaşı Rumeli Caddesi — Telefon : 48 09 91
Aksaray M. Kemal Paşa Cad. 31 — 21 23 66

(Amca : 60)

Amcabey

4 MART 1964 günü akşamına kadar

BİR YILLIK ABONE OLAN

OKUYUCULARINA

Aboneye başladıkları tarihten

Önceki bütün sayılarını

BEDAVA GÖNDERİYOR

Bir yıllık (52 sayı) abone bedeli : 50 lira.

YIL : 1
4
MART
1964

Amcabey

CİLT : 1
SAYI : 20
100
KURUŞ

★ HAFTALIK POLİTİK - SOSYAL MİZÂH GAZETESİ ★

YOBAZDAN ÖNCE!

Bu topraklar, imparatorluğun hilâfetle idare olunduğu ortaçağ yüzyıllarında bile, yobazın şimdiki kadar gadrine uğramamıştır!

Beş on kişilik cemaatın sığışabildiği köy mescitlerinin minberlerine kurulup, Cumhuriyet hükûmetinin hattı hareketini tâyine kalkışan karasakallı imamdaki cür'et, Halife-i ruyi zemin'in aksakallı Şeyhülislâmında görülmemiştir!

Neden bu?

Cehaletten deyip yükü kendi omuzlarımızdan atmakla, yahut yobazın sarığını kellesinden alıp ağzına tıkamakla hiçbir şeyin hallolmadığını görüyoruz...

Asıl mesele, yobazın yaşamasını ve üremesini temin eden ortamın üzerine eğilmektedir. Yobaz, her hastalığın mikrobu gibi, bünyeyi zayıf bulunca üreyip, türeyebiliyor. Sorarım size, hangi sağlam bünyemizle, yurdun damarlarında yobaz mikrobunun dolaşmamasını arzuluyoruz?..

Milyarlarca vergiyi yobaz mı çalabiliyor devlet bütçesinden?

Milyonlarca lokmayı her gün yobaz mı alabiliyor fakir fukaranın sofrasından?

Karaborsayı, döviz kaçırmayı, sun'î buhran yaratmayı, hileli krediyi, sahte imalâtı hep yobaz mı bulup buluşturuyor, hep yobaz mı çekip çıkarıyor memleket iktisadiyatından?

Ayol, o cahilin aklı, bu kadar namussuzluğa nasıl ersin?

İşte, ortaçağ yüzyıllarında bile yobazın bu kadar meydan bulamaması, devlet bünyesini kemiren namussuzlukların bu kadar moda haline getirilememiş olmasındandır!

Hani adamın birisi «Beni dostlarımdan koruyun, ben düşmanlarımın hakkından gelirim» demiş... Bu memleket de artık «Beni aydınlardan koruyun, ben yobazın hakkından gelirim» diye sesleniyor...

Gerçek aydınlar, duymuyor musunuz?

Bülent Hikmet ŞEREN

Maliye Bakanı : «Sofralarımızda lokmalar azalıyor,» dedi!

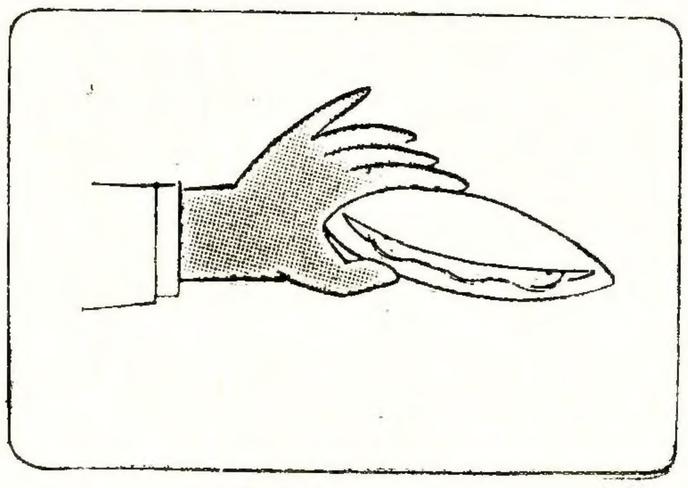

Bir lokma ..... Bir hırka.

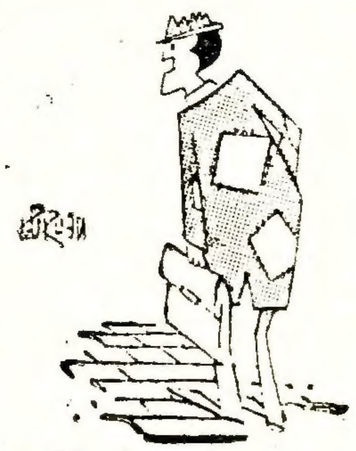

SAHİBİNİN SESİ!

Memur adayı

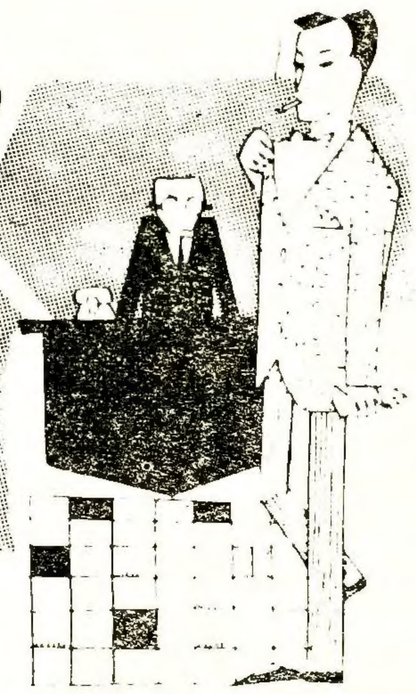

MUSTAFA YALÇINER

Müsteşar Ferit Ali Ergen, bakanlıkta dürüst ve iyiliksever bir insan olarak tanınmıştı. Bir gün odasında bir müracaat sahibini kabul etti. Bu Devlet Tiyatrosu sanatkârlarından Zeyyat Malkara idi. Heyecanlı ve sararmış bir yüzle ziyaretinin sebebini anlattı. Müsteşar onu dinledikten sonra:

— Bay Malkara, dedi. Bu sesinizle sahneye çıkamazsınız, bunu kabul ediyorum. Nasıl oldu da sesinizi kaybettiniz? Buzlu viski mi içtiniz yoksa?

Sanatkâr güç anlaşılır kısık bir sesle cevap verdi:

— Hayır efendim, bendenizde müzminleşmiş anjin var. Küçükten beri yakamı bırakmıyan bir illet... Zayıf yapılı bir çocukmuşum... Üşütmüşler, üşütüş o üşütüş...

Müsteşar onun sözünü kesti:

— Vah, vah! Çok üzüldüm doğrusu. Sahnede tam on yıl emek verdikten sonra bu durumla karşılaşmak... Beklenmedik bir olay, insanın istikbalini tehlikeye düşürüyor, ne acı şey!... Şimdi ne yapmak fikrindesiniz?...

Zeyyat Malkara hiç cevap vermedi.

— Çoluk çocuğunuz var mı?

— Karım ve iki çocuğum var.

İkisi de sustular. Derin bir sessizlik odayı kaplamıştı. Müsteşar masasından kalktı. Odada bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı.

— Ne yapmalı bilmem ki, diye söylendi. Bu sesle sahneye çıkamazsınız... Emekli olmanıza da bir hayli zaman var. Sizi bu vaziyette kolunuzdan tutup sokağa atamayız ya? Mesleğinizde on yıl emek vermişsiniz. Size yardım etmek vazifemizdir... Fakat güçlük burada asıl! Size nasıl yardım etmeli? Nasıl yardım edebilirim size? Bildiğiniz bir yerde münhal bir iş var mı? Varsa söyleyin, derhal tavassut edeyim...

Sanatkâr bu soru karşısında dudaklarını bükmek ve omuzlarını sıkmakla yetindi.

O anda müsteşarın âni bir sevinçle gözleri parladı. Elini masaya vurarak:

— Hah! Dedi. Buldum! Yakında evrak kaleminde bir yer boşalacak. Zerrin hanım evlendi. Kocası çalıştırmak istemiyor. Bu hafta istifasını verecek... İsterseniz onun yerine geçiniz...

İş bulacağını hatırına getirmiyen Zeyyat Malkara'nın sevinçten gözleri doldu.

Müsteşar:

— Pekâlâ, dedi. Şu halde hemen bir dilekçe veriniz.

Bu işi halletmekle üzerinden ağır bir yük kalkmış oldu, bayağı nafifledi. Hattâ büyük bir haz bile duydu. Kısık sesli zavallı sanatkârın hayali artık onu rahatsız etmiyecekti.

Fakat müsteşarın bu neş'esi uzun sürmedi. Eve dönüp de yemek masasının başına oturduğu zaman karısı Günseli:

— Bak, az daha unutuyordum, dedi. Bugün bize Aylâ Paydan geldi. Senden bir delikanlı hakkında ricada bulundu. Galiba sizin dairede yakında bir yer açılacakmış...

— Evet, ama Aylâ hanım nereden öğrenmiş münhal yer olduğunu... Hem sen benim huyumu bilirsin, katiyyen tavsiye ile adam almam!...

— Evet, biliyorum. Fakat Aylâ için bir istisna yapmak mümkündür sanıyorum. Bir umum müdür karısının bize sık sık gidip gelmesi az şeref midir? Onların bize iyiliği dokundu. Ama biz karşılığında hiçbir şey yapmadık. Bu ricasını reddetmeye kalkma! İyi bil ki kocasını da kırmış olursun...

— Kimmiş tavsiye ettiği adam?

— Adnan adında biri...

Müsteşar elinden çatalı bıraktı. Kaşları çatılmıştı.

— Yavrucuğum, diye söze başladı. Kadınları vasıta ederek iş bulmağa kalkışan bir erkek değersizin biridir... Neye kendisi doğrudan doğruya bana müracaat etmemiş?...

Yemeğini bitirdikten sonra odasına çekildi. Bir kanepe üzerinde otururarak gelen gazete ve mektupları gözden geçirmeğe koyuldu. Bunlar arasında, yüksek makam sahibi bir kişizadenin karısından gelen bir mektup vardı. Mektupta şunlar yazılıydı:

«.... Bir zamanlar benim için yapmıyacağım fedakârlık yoktur, der dururdunuz.. Şimdi hakkımda beslediğiniz duygularınızı ispat etmek zamanı geldi. Dairenizde açık bulunan memurluk için bugünlerde Adnan isminde biri size uğrayacak. Adnan çok iyi bir çocuktur. Şeker gibi bir gençtir... Onu gördükten sonra siz de hak vereceksiniz...

İmza: Suzan Çözen»

Müsteşar kendi kendine mırıldandı:

— Kaltağa bak! Jigolosu gönlünü eğlendirsin diye ona iş arıyor...

O günden sonra birçok ekabir karısı daha telefon etti. Adnan'ın meziyetlerinden ve bu iş için biçilmiş kaftan olduğundan bahsedip durdular.

Çok geçmeden Adnan denilen delikanlı da çıka geldi. Şık giyimli, boylu poslu, genç ve güzel bir delikanlıydı gerçekten...

Müsteşar onun züppece tavırlarına, sivri burunlu rugan iskarpinlerine hayretle bakıyordu. Onu dinledikten sonra soğuk bir tavırla:

— Öyle zannediyorum ki, dedi. Babanızın mali durumu çok iyidir. Sizin çalışmaya ihtiyacınız yok. Böyle bir işe neden lüzum görüyorsunuz? Kaldı ki, elinize geçecek para çok azdır...

— Ben işin parasında değilim. Fakat ne de olsa bir memuriyet... Adı ve unvanı olan bir şey...

— Tahmin ediyorum ki, siz bir aya kalmaz bu işten bıkacaksınız... Halbuki öyle insanlar var ki, bu iş onların yegâne geçim vasıtasıdır. Ve cankurtaran simidi gibi buna dört elle sarılırlar...

Genç adam, müsteşarın sözünü keserek:

— İşten bıkmıyacağıma emin olabilirsiniz, efendim, dedi. Size söz veriyorum...

Müsteşar alaycı bir gülüşle:

— Bana bak, delikanlı, dedi Siz doğrudan doğruya neden bana müracaat etmediniz de kadınları araya koydunuz?

Adnan mahçup bir tavır takındı:

— Bu şekilde hareketimin sizin hoşunuza gitmiyeceğini akıl edemedim. Kusurumu bağışlayın...

Sonra cebinden bir mektup çıkartıp uzattı ve:

— Kadınların tavsiyelerine kıymet vermiyorsanız, dedi. Size daha önemli bir yerden tezkiye mektubu getirdim efendim...

Müsteşarın gözleri hayret ve korkudan açılıverdi. Mektubun altında bakan Şefik Moraltan'ın imzası vardı. Anlaşılan sırnaşık bir kadının hatırını kıramamış mektubu yazıp vermişti.

Bütün kozlarını kaybeden müsteşarın başı önüne düştü:

— Pekâlâ, pekâlâ, dedi. Yarın bir dilekçe veriniz... Ne yapalım? Mademki...

Adnan gittikten sonra ayağa kalktı. Odada sinirli adımlarla dolaşmağa başladı. Hem dolaşıyor, hem de kendi kendine söyleniyordu:

— İt oğlu it, nihayet dediğini yaptırdı!...

Müsteşar hırsından ne yapacağını bilemiyerek kapıya doğru yürüdü. Bu sırada kapı açılmış, şahâne tuvaletli, güzel bir kadınla burun buruna gelmişti. Bu yüksek mevki sahibi birinin karısı Şahikâ Paldımcı idi. Girer girmez söze başladı:

— Bay müsteşar, sizi bir iki dakika meşgul edeceğim. Söyleyeceklerimi dinleyin lûtfen! Bakanlıkta münhal bir yer olduğunu duydum. Bugün veya yarın size Adnan isminde bir delikanlı gelecek...

Müsteşar, bayılmamak için masaya tutundu. Dalgın ve bulanık gözlerle karşısında durmaksızın konuşan kadına bakakaldı.

NE VAR?

Kış var, yaz yok.
Lâmba var, gaz yok.
Boş var, dolu yok.
Yolsuz var, yolu yok.
Üstü var, başı yok.
Ekmeği var, aşı yok.
Ağzı var, dili yok.
Ambar var, dibi yok.
Odun var, soba yok.
Ana var, baba yok.
Gider var, gelir yok.
Oda var, sedir yok.
Toplantı var, karar yok.
Zararlı var, yarar yok.
Heti var, Hatçe yok.
Tahsis var, bütçe yok.
Herif var, adam yok.
Sesim var, sedam yok.

NE YOK?

Bütçede yine açık var :

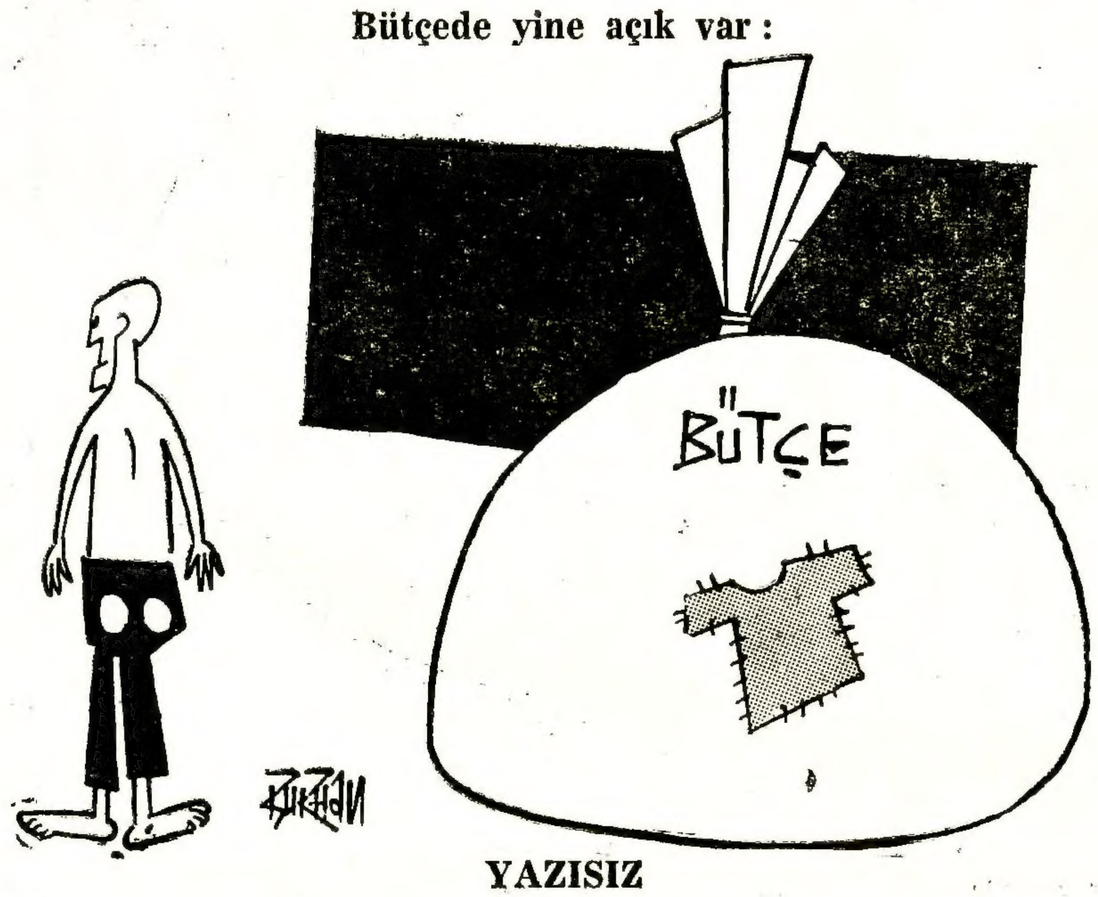

YAZISIZ

OLUYOR...

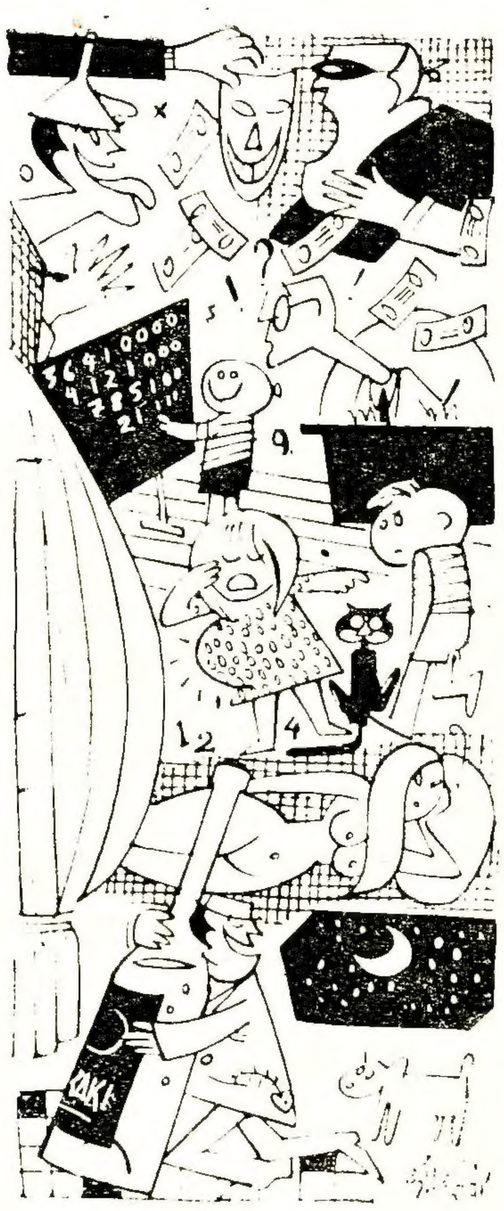

Uzak kaldık Tanrının verdiği nimetlere
Bilmeden gidiyoruz gittiğimiz yol nere?
Nedamet duyuyoruz maske düşünce yere...
Günlerimiz ızdırap bahar hazan oluyor!

Talebe ders veriyor, her cihetten hocaya,
On iki yaşındaki kız kaçıyor kocaya.
Gençler ders almak için giriyorlar locaya,
Kendisine orada kuyu kazan oluyor...

Züppelik olsun diye var uzatan sakalı,
Neler öğrenmedik ki bu aynaya bakalı,
Fazilet çeşmesinin musluğu mu tıkalı?
Kabahatli gizlenip suçlu yazan oluyor..

Her nereye bakarsan fırıldaklar dönüyor,
Kötü emel uğruna ne ocaklar sönüyor.
Nasihat kâr etmiyen sonunda dövünüyor.
Kapı eşiklerinde yatıp sızan oluyor..

Namus vicdan bilmeyen yaratıyor boşluğu
Kaybolacak elbette bu günlerin loşluğu
O, ışıklı gecenin geçince sarhoşluğu,
İşini yuvasını bile bozan oluyor..

İçimizden çıkıyor ne ararsan bu ne iş?
Üç günlük gelinlerin bakıyorsun karnı şiş!
Daha tarihimizde böylesi görülmemiş.
Diyecek olsam adım deli Ozan oluyor..

Bu hayâsız gidişin belli mi önü sonu?
Hazmetmek kolay değil görüp de şunu bunu,
Duyduğumuz şeylerin söylersek doğrusunu
Utanılacak yerde bize kızan oluyor..

Namık Kemâl ŞENAY

KAHBE KURŞUN!

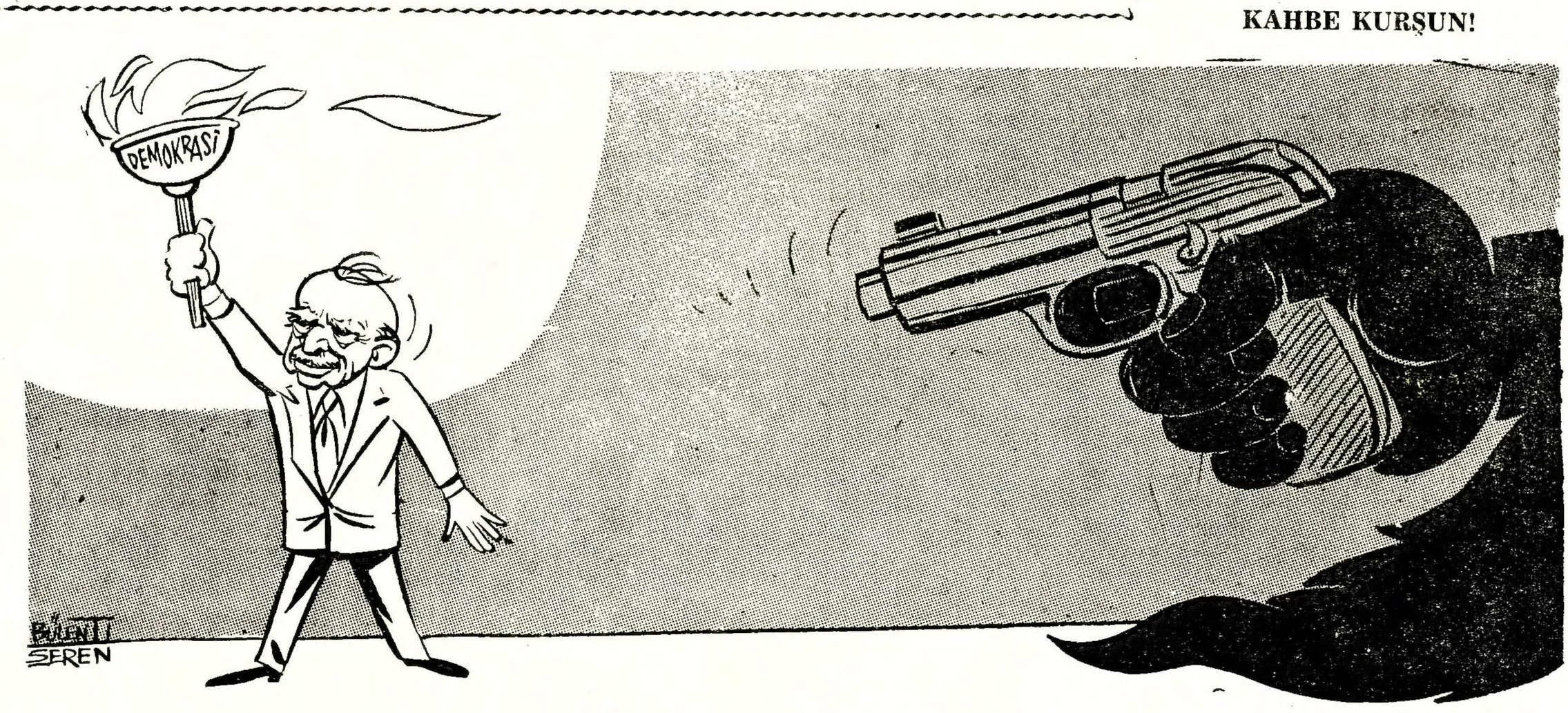

KARA EL — KARA SAKAL!

Dağbaşı hürriyeti

Hürriyet!.. Hürriyet!.. Hürriyet!..

Bizim 31 Mart muhalefetinin parolası bu...

Fakat vergi reformuna, toprak ağalığının kaldırılmasına, halkın sömürülmesine, kimin ne miktar vergi ödediğinin açıklanmasına karşıdırlar...

Pekii bunlar ne biçim hürriyetçidirler diyeceksiniz?...

GÖBEKTAŞI

Galiba, dağbaşında adam soyma hürriyetçisi!

Elâlem nerde...

İran'da gericiler mahkûm olmuş...

Desenize İran da bizi geçti...

Baksanıza!.. Onların mahkûm ettiğini, biz baştacı ediyor, kurtuluş simidi olarak sarılıyoruz...

Ticaretin harcı

Bakırköy'de halk günü tertiplenmiş. Bu törenin biletleri ise bazı öğrenciler tarafından karaborsaya sürülmüş...

Demek bu yavrucaklar da ticaret hayatımızın harcını şimdiden atmağa başlamışlar...

Politikacı ve afyon

Eroin kaçakçısı üç diplomat yakalanmış. Gazeteler bunu birinci sayfalarında büyük harflerle bildiriyorlar...

Politikacıdır bunlar. İşi gücü afyonla, eroinle uğraşmaktır.

Yoksa koskoca kitleler nasıl uyuyabilirdi?...

M. Samim AKAY

Vatan Kurtaran

Bülent Hikmet Şeren

Kendimi ve etrafımı tanıyalıberi, sıkıntıdan patlıyan bir adamımdır! Bu sıkıntı benden mi taşar, yoksa etrafımdakilerden mi içime dolar, bilemem. Bu kadar sıkıntılı bir kişinin de, hal hatır soranlara «Hamdolsun, iyiyim» sözleriyle cevap vermesinin münasebetsizliğini bile bile, yıllarca dayandım. Ama son günlerde, düpedüz dalkavukluk olan bu âdeti de bırakmaya karar vermiş ve kararımı uygulamaya başlamıştım.

Yolda kiminle karşılaşsam, daha eli elime uzanmadan, dili kulağıma uzanıyor:

— E ne var ne yok bakalım, diyor, nasılsın görmeyeli?

— Valla nasıl olayım birader? diyorum ben de. Patlıyorum sıkıntıdan!

Dikkat etmiştim, bu cevabı alanların çoğu basmakalıp hale getirdikleri şu cümleyi tekrarlıyorlar:

— Ya... Öyledir azizim, sıkıntı berbat bir şeydir! Ama aldırma sen, bir gün hepsi düzelir, her şey gelip geçer, unutursun bile!...

Sonra, ben acı küfürlerimi tebessüm halinde yüzlerine çarparken telâşlı adımlarla uzaklaşıyorlar.

Sorsalar ne cevap verebileceğim belli değil, ama, içlerinden bir Allahın kulu çıkıp da:

— Ya, vah vah... Neymiş sıkıntın?

Diye sormuyor.

Neyse, kul sıkılmayınca hızır yetişmez derlerdi. Doğruymuş. Benim imdadıma da Selâmi yetişti...

Ah Selâmi, ah! Her neyse, zeki, duygulu bakışları vardı Selâmi'nin. Karşılaştığımızda, her zamankinin aksine, önce ben konuştum.

— E ne var ne yok bakalım? Nasılsın Selâmiciğim, görmeyeli? dedim.

— Hamdolsun iyiyim, hayatım! Sen nasılsın? dedi.

Tam ağzımı açacaktım ki, yüzüme acele bir baktı. Arkasından da:

— Yahu keyifsizsin biraz, senin bir sıkıntın var galiba? demesin mi?

Hay, ceddine rahmet! Sevincimden küçük dilimi yutacaktım. Hani bir de sıkıntımın ne olduğunu bilebilirse şu Selâmi yok mu ya, alnımı değil, mabâdini öpeceğim... Fıldır fıldır yüzüne baktım.

— Yo, yo... Öyle açma gözlerini... İnkâra kalkışma! Ben seni tanımaz mıyım?...

Hay Selâmi hay, inkâra kalkışan kim? Sen konuş hele... Dilin damağın, akciğerin, alt dudağın, üst dudağın, velhasıl konuşmaya yarayan neyin varsa dert görmesin...

O mırıl mırıl tahminlerini sıralıyordu.

— Vah sevgili kardeşim vah, yine daldın derinlere ha? Aklına ne havaleler yüklemişsindir kimbilir? Boşver yahu, herkesin derdi sana mı kaldı birader? Çekiver kuyruğunu gitsin... Ama, yok yok! Sen boş adam değilsindir! Hakikaten büyük bir hayrın dokunur belki memlekete... Muhakkak bir şeyler tasarlıyorsun sen. Boşuna kafa çatlatır mısın? Ben seni bilmez miyim yahu? Çocukluğumuzdanberi ben senin özünü, daima gözünden okumuşumdur. Sancın tutmuş senin gene, sancın... Sen san'atkâr adamsın azizim, büyük adamsın sen! Doğum sancıların başlamış gene... O mübarek analar da öyle değil midir? Nurtopu evlâtlarını doğuruncaya kadar ne sancılara katlanmışlar? Ah, benim kahraman dostum! Çek sen, çek bu ıstırapları. Arkasından neler doğacağını düşünüyorum da memleket adına göğsüm kabarıyor, iftihar ediyorum. Ne çare ki sadece birer ahmak olan bizler, sizin bu mukaddes ıstıraplarınız karşısında aval aval seyircilik etmekten, ya da birkaç gevezelik saçmaktan başka yardımcılık gösteremeyiz...

Selâmi'nin ağzından bir solukta gürül gürül dökülen bu lâf çağlayanı karşısında, açıkça afalladım. Fakat kendimi çabucak toparlayabildim. Sözlerini buraya kadar cevapsız bırakmakla işi öyle bir mesele haline getirmiştim ki, artık dönmek ve sıyrılmak zordu. Birkaç zararsız kelimeyle durumu idareye çalıştım.

— Sağol Selâmiciğim, sağol! diye mırıldandım. Teveccühüne teşekkür ederim. Yalnız, yalvarırım izam etme bu kadar, ne yapacağım, ne edeceğim belli değil daha...

Selâmi, duygulu bakışlariyle ağlarcasına bana birkaç iltifat daha savurdu. Sırtımı sıvazlarken de:

— Allah yardımcın olsun! Allah senin gibileri aramızdan eksik etmesin!... gibi dualarını tekrarlamayı unutmadı.

Uzaklaşırken, sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor:

— Bekliyoruz, bekliyoruz... Göreceğiz!...

Diyordu.

★

Gelgelelim, Selâmi'yle görüştüğüm o günden sonra başım öyle bir belâ çenberine sıkıştı ki, nasıl olup da kurtulduğuma hâlâ şaşıyorum.

Ben sadece hatırımın etraflıca sorulmasından sevinen bir kişiyken, Selâmi yüzüme savurduğu iltifatları arkamdan da öylesine bir yürütmüş ki, sormayın... Kime rastgelsem, yüzüme melûl melûl sırıtarak bakıyor. En lâfını bilmeyeni bile:

— Eh beyim, işler size kaldı artık... Hayırlı haberlerinizi bekliyoruz... diyor.

Birkaç hafta evvel, ellerini kollarını sinek kovalar gibi sallayarak o da geçer, bu da geçer, iyi olur inşallah deyip, yanımdan uzaklaşıverenlerin hepsi, şimdi benden bir şey alacaklarmış gibi karşımda saf saf diziliyorlar. Kimisi:

— Aşkolsun vallahi, diyor, ser verip sır vermeyen Server Dedeyi de geçtin... Nelere hazırlanıyorsun da kimseye çıtlatmıyorsun!...

— Yahu, ne varmış, ne olmuş? diyorum.

— Hadi hadi, bize de mi lole? di-

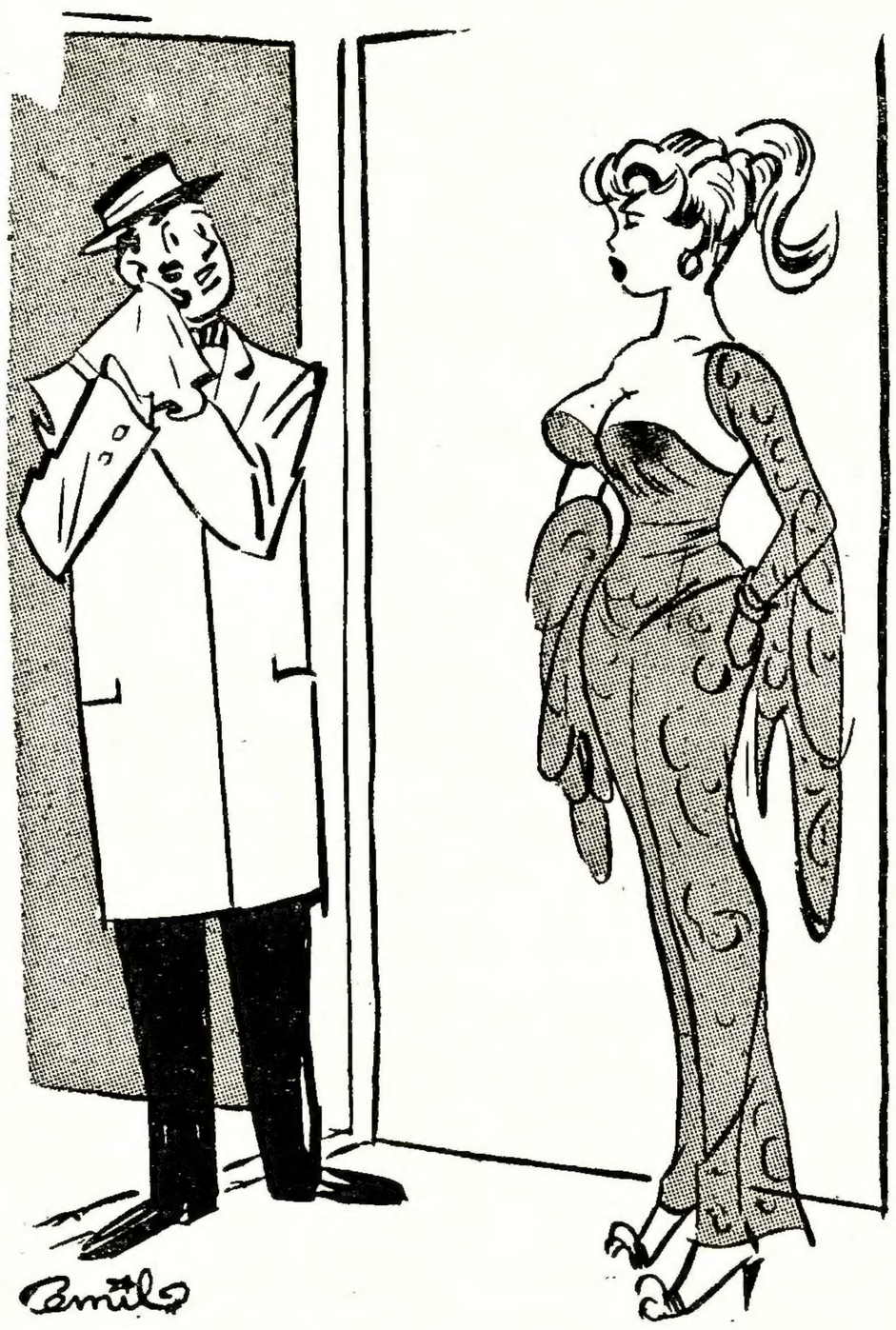

— Bu sabah yüzümü yıkamadan gittiğimi nerden anladın?

yorlar, biz seni tanımaz mıyız?

Ötede beride, hayal meyal hatırladığım suratlar dile geliyor:

— Sayenizde biz de rahata kavuşacağız inşallah... diye mırıldanıyorlar.

Ben de:

— İnşallah! diyorum ama, kafamdaki sorgu işaretleri vantuzlu ahtapot kolları gibi uzadıkça, uzuyor.

Oturduğum semtin şehirlerarası kadar uzağında tanımadığım bir caddeden geçerken, karşıma eski bir mektep arkadaşım dikiliyor:

— Duyduk, duyduk! diyor. Ne kadar öğündüğümüzü tarif edemem. Senin böyle işlere lâyık bir adam olduğunu biliyorduk zaten!...

— Ayol neymiş, ne işiymiş, ne olacakmış?

— Bırak bu ağızları canım. Bize itimad etmemiş ol, zararı yok! Yeter ki işin sonu gelsin. Biz onunla teselli buluruz.

Şaşkın bakışlarımın önünde göz kırparak kaçıyor...

Bir değil, iki değil... Bu sözleri işite işite, yarım yamalak zihnim büsbütün karışmıştı. Yatıp kalkıp, ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Kafatasımda müzmin ağrılar çörekleniyor. Yemekten içmekten kesilmiş, uyku uyuyamaz olmuşum, haberim yok. Bir yandan da içkiye dadanmışım. Halbuki ayda yılda bir kullanırdım. Ben böyle sarhoş, uykusuz, aç bilâç iskelete döndükçe, çevremin iltifatları daha da artıyor. Ümitleri daha da çoğalıyor...

— Vah vah bizim için nelere da katlanıyorsunuz, diyorlar, doğrusu büyük insaniyet! Allah, bu gayretlerinizin mükâfatını size gösterecektir elbet!

Yarım yamalak sözler savurarak yanlarından kaçıyorum. Arkamdan mırıltıları uzuyor.

— Yaman adam vallahi, ergeç düşündüğünü yapar bu!

— Yapamazsa kahrından ölür zaten, tahammül edemez!

— Ağzını hayra aç sen de... Onda ölecek göz var mı? Kimbilir ne müthiş şeyler tasarlıyor da, kendini frenlemek için böyle içkiye sarılıyor...

— Yok... Öyle değil o... Bilemedin! İçki, böyle büyük adamlarda senin benim karnımda durduğu gibi durmaz. Derhal kana karışıp, beyinlerine akar, zihinlerine küşayiş getirir!

Mırıltılar, dırıltılar devam ede dursun, ben harıl harıl Selâmi'yi arıyorum... Koydunsa, bul. Yer yarılmış, yerin dibine batmış! Kime sorsam, uzun zamandır görmediğini söylüyor. Nerede arasam, çoktandır gelmiyor diyorlar. Bir yakalasam yok mu? Ah Selâmi! Ulan Selâmi!..

★

Felâketler zaten ardı ardına gelir. Halimden endişeye kapılan karım, bütün ayıbını örten biricik mantosunu eskiciye satıp, eve doktor çağırmış. Doktor, kendisini görünce kaçmama fırsat vermeden kelepçe takar gibi bileğime yapıştı. Kurtulamadım. Herif çam yarması gibi. Kuşkonmaz gibi olsa da ne çıkar zaten? Bendeniz sigara külüne dönmüşüm. Bir üfleseler toza toprağa karışacak haldeyim. Doktor, ensemden yakalayıp sedire uzattı.

— Nefes alın beyfendi...

— Nefes verin beyfendi...

— Tık, tık, tık...

— Öhhö, öhhö...

— Nabız, ölü nabzı gibi...

— Tansiyon on!

Karıya: — Benim pardesüyü de okut da bari, imamı çağır, ben de kurtulayım! diyecektim, doktorun sesi top gibi gürledi:

— Bir ay kat'î istirahat... Meyve ve sebze kürü... Et ve tuz mümkün mertebe az... Bu müddet zarfında da okumak, yazmak gibi zihnî meşguliyete paydos...

Sözlerini bitirince, karımın cefakeş mantosunu bir ellilik banknot halinde yan cebine sokup, gitti...

★

O bir ayın sonlarına nasıl, ne ile gelmişim, daha doğrusu gelmişiz, bilmiyorum. Evden her gün bir şey daha eksiliyor, zavallı karımın benzi biraz daha soluyor, bendeniz de zihnî meşguliyetlere sözde paydos ederek iyileşmeye yüz tutuyorum... Hah, ha... Hangi iyileşmek? Eskisinden bin beterim. Karımın zorlamasına dayanamayıp da yatıyorum. Ben nasıl olsa mahvolmuşum, bari onu mahvetmiyelim diyorum... Bir ayı bir doldursam, evin kapısından, arenaya fırlayan İspanyol boğası gibi çıkacağım. Hangi cürmünle? demeyin... İntikam hissi insana her şeyi yaptırır... Ah, o Selâmi! Bir görsem, kâfi...

Yataktan kalkmama üç gün kalmıştı. Bâd-ı sabâ'dan gayrı kimsenin tıklatmadığı kapımızı postacı çaldı. Fiyakalı harflerle ismim ve adresim yazılı tombul bir mektup! Heyecanla açtım tabii... Selâmi'den! Olur şey değil... Adresimi de nereden bulmuş? Mektubun tamamını, tam otuz iki dakikada okuyabildim... Koyun can derdinde, kasap et derdinde diye buna derlerdi işte! Ah Selâmi, ah... Ah, ulan namussuz... Benim haftalarca izini bulamadığım habis, meğer adım adım beni takip edermiş... Oturup kalktığım, yeyip içtiğim her yerde, sarfettiğim en ufak kelimelere varıncaya kadar hareketlerimin hesabını tutarmış. Gelelim işin enteresan tarafına. Bunu okuduğum zaman şok geçirmediğime hâlâ hayret ederim... Ve okuduğum âna kadar da, ben Selâmi'nin ne iş yaptığını doğru dürüst bilmezdim. Meğer bir yandan muhtelif işlerde çalışırken, bir yandan da tıbbiyeye devam edermiş. Bu yıl da son senesi. Bir tez hazırlaması lâzımmış. Psikiyatri ihtisası yapacağı için de seçe seçe şu tezi seçmiş: «Aşağılık duygusu taşıyanların moral takviyesiyle başarıya ulaşmaları».

Eh, mesele böyle olunca da, benim sıkıntılı, kötümser mizacımı evveldenberi dişine uygun gördüğünden, hazırladığı oyun içinde beni tetkike başlamış. Mesele buymuş efendim... Ah Selâmi, ulan Selâmi!.. İntikamımı yanına koymayacağım...

Ha ne demiştik? Mektubunun tamamını otuz iki dakikada okumuştum. Mektup değil de ondan... Adetâ hazırladığı tezin bir kopyası... Beni bana tanıtmak bakımından da faydası olurmuş... Sonunda da birkaç hâlisane tavsiyede bulunuyor:

«İşte azizim, mesele bu. Sana sonsuz derecede minnettar ve müteşekkirim... Ama şunu da bilmeni isterim ki, gıyabında giriştiğim reklâm kampanyası bilhassa muhitinde çok müsbet neticeler verdi. Bundan istifade etmeni hassaten tavsiye ederim. Hayatta böyle popüler olmak fırsatı her fâninin eline kolay kolay geçmez. İnsanlara, senden umduklarını ver. Ve bil ki, son günlerde ortalıkta görünmeyişin büsbütün efsanevî şayialar yarattı... Sen ortaya çıkınca memleketin aydınlanacağını sanıyorlar. Bâki selâm...

Ah, ulan Selâmi! Beni rezil ettiğin yetmiyor, bir de alacaklı olacağım yerde, millete borçlu çıkarıyorsun ha?

Damüstünde

Bir kızılderili fıkrası ama, bugünlerde bizi de ilgilendirir yani...

Amerikalının biri yerlilerin oturduğu bir bölgeye gelir. Çadırının kapısında bağdaş kurup oturmuş bir kızılderiliyle yârenliğe başlar. Lâf arasında:

— Neden çalışmıyorsun?

Diye sorar. Kızılderili hayretle bakar:

— Çalışırsam ne olacak?

— Para kazanırsın!

— Para kazanırsam ne olur?

— Biriktirirsin!

— Biriktirirsem ne çıkar?

— Bir gün çok paran olur ve çalışmadan, yorulmadan, hiçbir iş yapmaya mecbur olmadan yaşarsın!

— Ben zaten onu yapıyorum!

★

Bu fıkrayı da çocuklu oldukları için ev sahiplerinden yüz bulamıyan kiracılar için anlatıyorum.

Gazetede (Çocuksuz bir aile için kiralık daire) şeklinde bir ilân neşrolunmuştu.

Ertesi gün, bu ilânı verenlerin kapısı açıldı, beş yaşlarında bir erkek çocuk göründü. Gayet ciddî bir tavırla:

— İlânı okuduk, dedi, daire tutulmamıştır inşallah...

— Hayır, henüz boş.

— Güzeel... Benim çocuğum yok, babam ve annemle oturacağım!

Ev sahibi razı oldu.

SAKSAĞAN

— Acaba kimlerin pabucunu giyiyorum?

Barda Mevlût

Azmi Nihad

Çopur bar fedaisi Yılmaz Kuşbeyin, kapıdan çıkarken seslendi:

— Âmet âbi, kokulu mu olsun, kokusuz mu?

Barcı Lâhmacun Âmet, imamesiz, püskülsüz tesbihini hırslı bir davranışla cebine attıktan sonra:

— Lâhavlenin boncuğu!

Diye bağırdı...

— Beyinsiz herif!... Bu da sorulur mu? Bar'ı temizliyeceğiz işte... Hangisi tesirliyse onu al!...

— Kokulusu iyi olur Âmet âbi... Bar'ın namusu temizlenecek, pirüpâk olacak... Masraftan kaçan adam değilsin ki...

— Dönüşte kızlara da uğra... Sakın gelmemezlik etmesinler... Hamam paralarını peşin verdim. Abdestsiz adım atarlarsa, toplu sözleşme filân tanımam, atarım hepsini işten... Mevlûd bu, şaka götürmez...

Yılmaz Kuşbeyin:

«— Sankim ertesi akşam abdestleri kalacak...»

Demeği aklından geçirdi ama, korkusundan dilini tuttu...

«Şu Âmet âbi ne kafasız herifti... Kuşbeyin lâkabı, asıl ona lâyıktı. Bar kızının mevlûdla alış verişi ne? Vallâ da billâda mevlûdu kaleme alan Süleyman Çelebi'nin ruhu, diken diken olacak bu gece... Ulan, konsomatrisin Allahı olsa bu yollara sapmazdı... «Abdest aldın mı?», «aldım.» Lâfla olur mu bu iş? Abdestin şartlarını sor bakalım, sana cevap verebilecek mi? Sen, otuz gün Ramazan Şofken gâvurunun marşlariyle oruç bozup iftar ettin düdük makarnası!... Fâyık mı, lâyık mı, bir lâf döner ortada... Biz, lâyikmişiz. Böyle lâyikliğe can kurban... Şu radyo porguramlarına kitaksi... Beş dakika Allâhuekber... On buçuk saat da dans havası... Lâyiklik bunun neresinde? Porguramı müdürü kimi kandırıyor be? Biz, kül yutar mıyız kereste... Şu mızıkacı Şofben de olmasaymış, radyocular hiç ekmek yiyemezlerdi Rabbenâ hakkıyçin... Bizimki de kalkmış mevlûd okutmaya!... Kurbanın olayım amca!... Mevlûd, camilerde okunur... Barda da sarhoşun canına... Sen, değil dört naylon torba kokulu arapsabunu, otuz sekiz kazan sodalı kaynar suyla burasını Hind denizine çevirsen, Bar'ı temizliyemezsin... Konsomatrislerden kan alıp tahlil etseler, ispirtodan başka şey çıkmaz kanlarında... Sen, kimin bağını soruyorsun hemşerim? Niyetin, müslümanlık gösterişi ise, kır dümeni başka sulara!...»

Mevlûddan yarım saat önce, Bar'ın konsomatris kızları, birer ikişer; başlarının dörtte birini zor örten, renkli şifon başörtüleri; tuvaletlerinin üzerine geçirilmiş spor mantolarıyla sökün ettiler...

Âmet âbi, günaha girmemek için, kızların abdestli olup olmadıklarını öğrenmiye, büfecinin karısı Esma teyzeyi memur etti.

İçlerinden en bilgiç olanı:

— Tabi Esma teyze, dedi... Ne demek? Elbette...

— Ama kızım, tırnaklarının boyası yerinde duruyor... Onları silip temizlemedikten sonra abdest alınmaz...

— Ne bileyim ben? Haççe, İmam'a sormuş... İmam, tırnak cilâsından bahsetmemiş...

— Ne demiş?

— Mazbata, istintak, cümleyi yutmak...

— E vallaha Âmet âbi bunları duyarsa keçileri kaçırır... Mazbatanın, istintakın abdestte işi ne?

— İmam öyle demiş...

— Mazmaza, istinşak, cümle âzayı yûmak...

— Ne demek onlar?

— Abdest öyle alınır...

— Noolacak sankim... Biz aldık, oldu...

— Çenenizi sıkı tutun... Âmet âbi duymasın bunları...

Konsomatrislerin en yosması, sinirli sinirli konuştu:

— Duyarsa duysun... Korkum mu var be teyze? Miyami Barından çağırıyorlar beni... Dâvet, dâvet üstüne... Amasyanın bardağı, biri olmazsa, biri daha... İlâhi Esma abla!... Daha uykumu alamadım; kafam, kazan gibi... Yarım teneke Bol içtim dün gece... Sabaha karşı yatağa girdim turşu gibi... Bizi, niye çağırdı Âmet âbi sankim? Mevlûd okutacak başka yer bulamadı mı? Bu kadar cami var, mescid var... Herif, akıldan yana terelelli... Bar'da mevlûd okutulur mu?

— Kızım, duvarlara varıncaya kadar, arapsabunuyla her tarafı yıkattı adamcağız...

— Abla, hasbi mi geçiyorsun? Günah, sabunla temizlenir mi? Akıllı yârim'in işine bak... Öyle olsaydı piyasada sabunun ne arabı ne beyazı bulunurdu...

— Sus... Günaha giriyorsun... Bak, mevlûtçu da geldi...

— Neden girecekmişim günaha? Âmet âbi, kırk yılın günahını, arapsabunu ile yıkanmış barda okutacağı bir mevlûdla mı affettirecek?

— Orasını Allah bilir kızım...

— Sepet kafalıların kârı bu be teyze... Hem Mediha abdestsiz demokrasi...

— O da nesi?

— Ne yapsın özürü var...

— Mademki öyleydi, gelmeseydi bâri...

— Gelmesin de, bardan mı kovulsun? Günahı da, vebali de Âmet âbinin boynuna...

Kızlar, kısa eteklerini, dizkapaklarının üzerine çeke çeke iliştikleri iskemlelerde, kendilerine zoraki bir ciddiyet ve sofuluk vermiye çalışırlarken, mevlûd başladı:

Tanrı adın zikredelim evvelâ
Vacip oldu anı anmak her kul'a..

Tam bu sırada, kasketinin siperini arkaya getirmiş olan Barcı Lâhmacun Âmet âbi'yi, çileden çıkaran bir hâdise oldu:

Bar'ın arsız kedisi Arap, kapağı açık bırakılan piyanonun üzerine sıçramış, tuşlar üzerindeki gezintisiyle, garip bir nocturne'le kulakları tırmalamış, sonra da ürkerek Âmet âbinin bağdaş kurduğu şarap şişeleri sandığının arkasına sinmişti...

Azmi NİHAD

— Senin soyunmana lüzum yok artık şekerim, ben seni çoktan soydum!

KÂBUS
Alkol yakıtlı bir roket
Ne günü belli, ne saati, ne rotası
Gezegenler boyu zikzaklı hareket
Rusların Nikitası.

BORÇ
Donunu kıvançla sıyıraraktan
Topraktan aldığını toprağa verdi Osman.

VİTRİNDE
Çocuğun gözleri
Dönerkebabı bir yerden ısırıyordu.

AŞK
Ve yelkovanın akrebi kucaklaması
On ikide.

BİR MARŞI DİNLERKEN
Bize durmak yaraşmaz.
Bir ileri, bir geri.

Yalçın KAYA

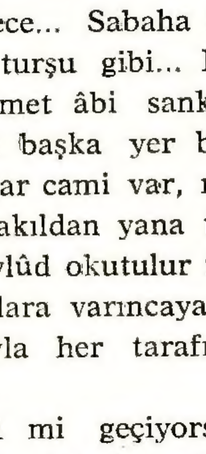

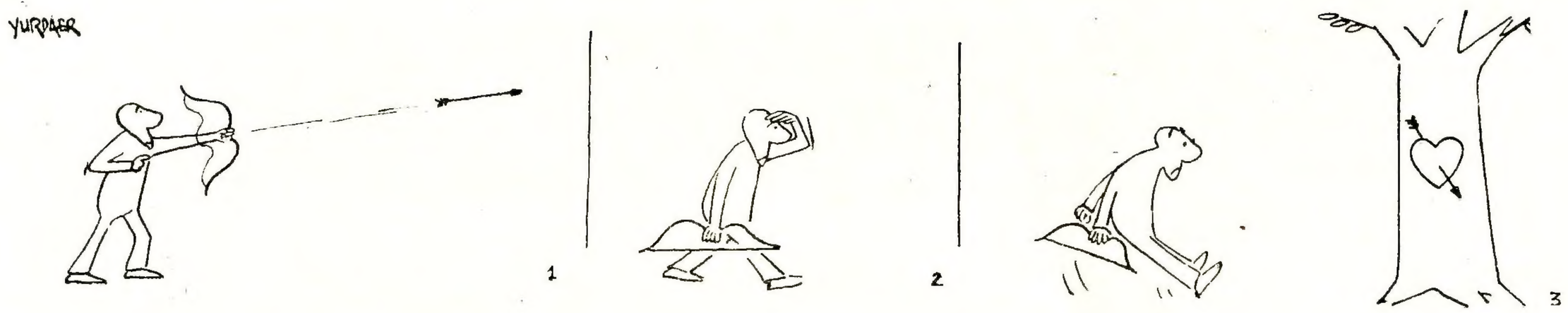

ÖLÜRKEN NEŞESİNİ BULANLAR

★ **Biri beni çağırıyor...**

D. L. Mody

★ **Az sonra sırra ereceğim.**

Arthur Thistlewood

(Vatana ihanetten öldürülürken...)

★ **İlmin faydalanması için ölmekte olan bir adamın düşüncelerini kaydetmek isterdim... Fakat imkânsız!..**

Dr. G. M. Deard

★ **Sonsuzluk ve bitim... Hepsi içimde...**

Philip Sydney

(Kurşunla vurulup öldürülürken...)

★ **Hâlâ hayattayım...**

George Washington

★ **James ata iyi bak!**

(Hizmetçisine..)

Winfield Scott

«— Seninle de, sensiz de yaşanmaz!»

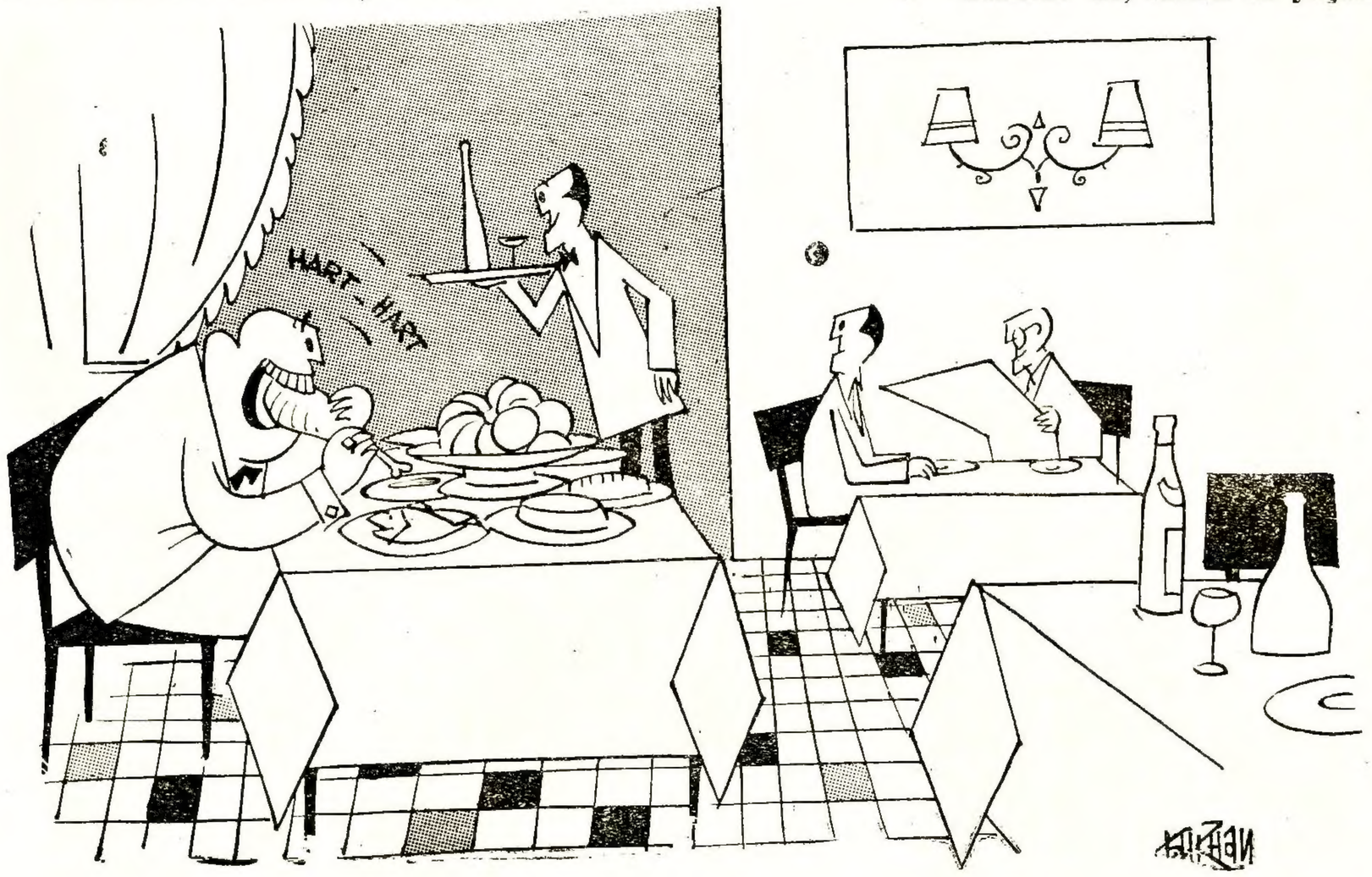

— Kaliforniya'da «köpek lokantası» açmışlar...
— Darısı başımıza!

EŞEK DEYİP GEÇMEYİN

★ **Eşeğin kendine kalsa, bir demet maydanozu bile taşımak istemez.**

★ **Çalışan eşeğin semeri boncuklu olur.**

★ **Kesme eşeğin kuyruğunu, kimi uzun der, kimi kısa!**

★ **Komşudan iki eşek iste ki, birini versin.**

★ **Yük altında eşek kalır.**

★ **Eşeğe rakı içirmişler, çulunu bahşiş vermiş.**

★ **Eşeğin her yorulduğu yerde han yapılmaz.**

★ **Ucuz eşeğin ucuz sıpası olur.**

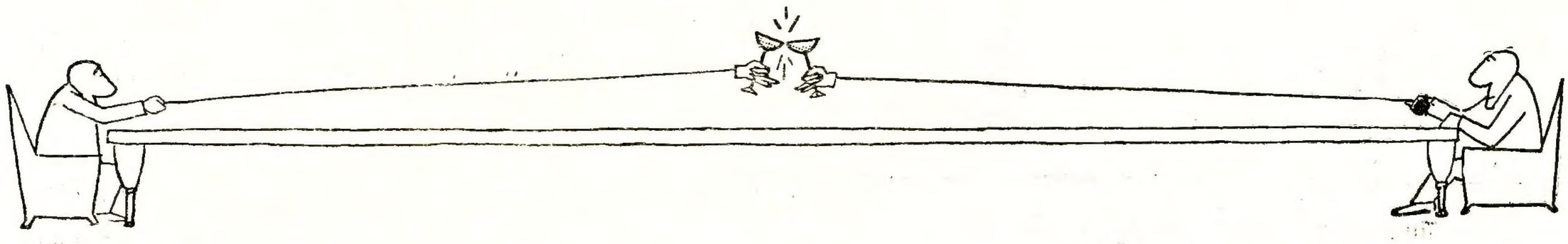

Lâstikli cümleler

İki yaşlı adam dertleşiyorlardı. Biri damadından şikâyet etti:

— Öylesine çattık ki, ne oyun oynamasını biliyor, ne de içki içmesini...

— Daha ne istiyorsun, bu zamanda zor bulunur bir adammış.

Diğeri başını iki yana salladı ve:

— Anlatamadım galiba, dedi. Oyun oynamasını bilmiyor dedimse, her oynayışında kaybettiğini kasdettim. İçki içmesini bilmeyişine gelince, içmesine her akşam içiyor ve kapı önünde sızıp kalıyor...

Karısı sanmış

Akşam evine dönen adam yemeğin hazır olmadığını gördü. Söylenmeğe başladı.

Karısı:

— Dırlanmağa hakkın yok, dedi. Kabahat sende, aşçı kadını telefonda azarlamışsın. O da bohçasını alıp gitti...

Adam şaşırdı:

— Ne diyorsun, dedi. Telefona çıkan sen değil miydin?

Seyahat dönüşü

Yaşlı adam seyahatten dönmüştü. Genç ve güzel karısına:

— Karıcığım ben geldim, dedi.

— Hoşgeldin cicim...

— Beni göreceğin geldi mi?

— Elbette...

— Bensiz canın sıkıldı mı?

— Hem de pek çok...

— Günlerini nasıl geçirdin?

— Komşulara misafirliğe gittim, Bu arada annemi de ziyaret ettim..

— Meselâ, cumartesi gecesi ne yaptın?

Kadın bozulur:

— Ben mi? Aaa, valla kocacığım yalan! İftira ediyorlar...

Dâvetli değilmiş

(Figaronun düğünü) operası oynanıyordu. İki kadın Beyoğlunda karşılaştılar. Biri sordu:

— Nereye şekerim böyle?

— Figaronun düğününe gidiyorum... Sen de gelsene...

— Ah canikom nasıl olur, davetli değilim ki...

Donanmamız Akdeniz'den ayrılmıyor :

«Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbâlime!»

Kraliçe ve traş

Vaktiyle kadınlar sahneye çıkmaz, kadın rollerini erkekler üzerine alırdı.

Bir gece Şehzadebaşı tiyatrolarından birinde «Kral Lir» piyesi oynanacaktı, temsil bir türlü başlamıyordu.

Sabırsızlığı son haddine varan o zamanın ricalinden birisi tiyatro müdürü Manakyan'ı locasına çağırtıp sorar:

— Neye başlamıyor?

Manakyan efendi kendine has şivesi ile:

— Affınızı istirham edoorum beyzadem, diye cevap verir. Kraliçemiz henüz traşını bitirmemişlerdir...

Yavaş ol

Bir sarhoş zom olmuştu. Gecenin bir vaktinde evine gitmeğe çalışıyordu. Bu sırada önüne bir karmanyolacı çıktı. Adamı soymak maksadıyla tartaklamağa başladı. Sarhoş kızdı. Soyguncuya:

— Kendinize güveniyorsunuz ama, dedi. Allahallah ben ikinizin de hakkından gelirim!..

Suç değilmiş

Remzi bey, kendisine eşek diyen bir adamı mahkemeye vermişti. Duruşma sonunda hâkim sanığa ufak bir para cezası kesti ve bir daha kimseye hakaret etmemesini tenbih etti.

Adam hakime sordu:

— Eşeğe Remzi bey diyebilir miyim hâkim bey?

— Kanunda bunun suç olduğuna dair bir madde yok...

Bu cevabı aldıktan sonra duruşmadan çıkarken kendini dâva edene döndü ve:

— Allahaısmarladık Remzi bey, dedi..

Soyunma

Hafifmeşrep bir kadın doktora gitti. Doktor paravanayı göstererek:

— Şunun arkasında soyunun, dedi.

Bir süre sonra sordu:

— Hazır mısınız?

— Evet doktor. Siz de hazır mısınız?

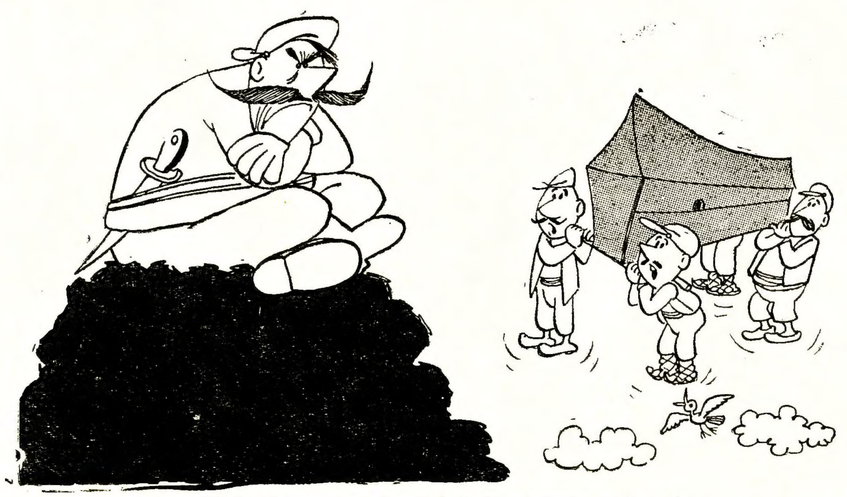

— Allahaşkına, şunu gömecek kadar toprak ver be ağa...

— Çıplaklık modası yayılıyormuş, okudun mu?
— Desene, artık biz de insandan sayılacağız!

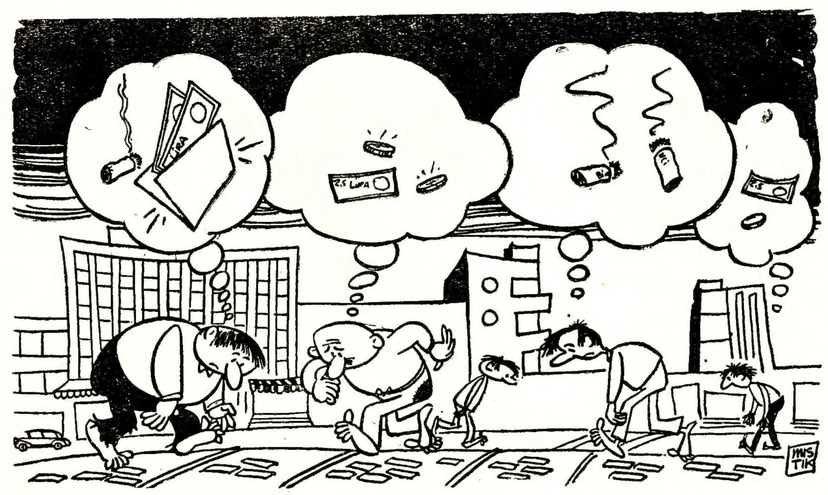

Define arayanlar çoğaldı. (Gazeteler)

bir zamanlar maziye bak...

Sultan Hamid devrinde vükelâ konaklarına devam eden «Sarıklı Hüsam Efendi» isminde biri vardı. Bir nikâh cemiyetinde bulunduğu sırada rica etmişler:

— Duayı da teberrüken sen ediver...

Demişler. Hoca sarıklı, hattâ sarıklı olmasıyla mâruf ama, bu şöhret ters mânada... Sarıklılıkla alâkası bulunamadığından!

Asıl san'atı hanendelik ve eğlendirmek. «Dua et» yerine «Gazel oku» deseler hünerini gösterecek.

Mamafih, ellerini açmış, gözlerini yummuş, vecd-ü şevk ile başlamış:

— Ya rabbî! Ya rabbî!

Fakat ötesi yok. Bu «Ya rabbî!» ler beş altı defa tekrar olunca, hazır bulunanlardan biri eteğini çekmiş:

— Hocafendi, demiş, ya rabbî yetişir, artık ne söyliyeceksen söyle!

Hoca başını çevirmiş:

— Canım dua edeceğim amma, aklıma birşey gelmiyor! demiş.

YA RABBİ!

NEDEN?

Bir öküzü tarlada gördüğümüz zaman, yadırgamayız. Bahçede görünce kovalarız.

★

İyilik yapmak kolaydır. Bu iyiliği yaptıktan sonra pişman olmamak zordur.

★

Bir çöpçü, bir hususî araba şoförü ile konuşurken gurur duyar.

NEDEN?

ne kadar şendiiiik!

— Ablacığım siz de bizim dama buyursanıza!

Çapkın Karacaoğlan

— XX —

Bir gül gayet ile güzel olunca
Ak gerdanda benler sıralanır mı
Hiç aklın yok ise kâmile danış
Bir güzel göğsünden yaralanır mı
Ak sayalar giyip karşımda durma
Çok yalan söyleyip yüzüme gülme
Sevdiğim sinemde kırmızı alma
Acep elim sunsam paralanır mı
Güzeller içinde sen gibi yavru
Sevdiğim küçüksün var daha büyü
Ekmel ekmel olmuş kaşların yayı
Belki emze çalsam sıralanır mı
Karac'oğlan der ki yar olmayınca
Hak'kın divanına durulmayınca
Varıp ince bele sarılmayınca
Seninle davamız aralanır mı

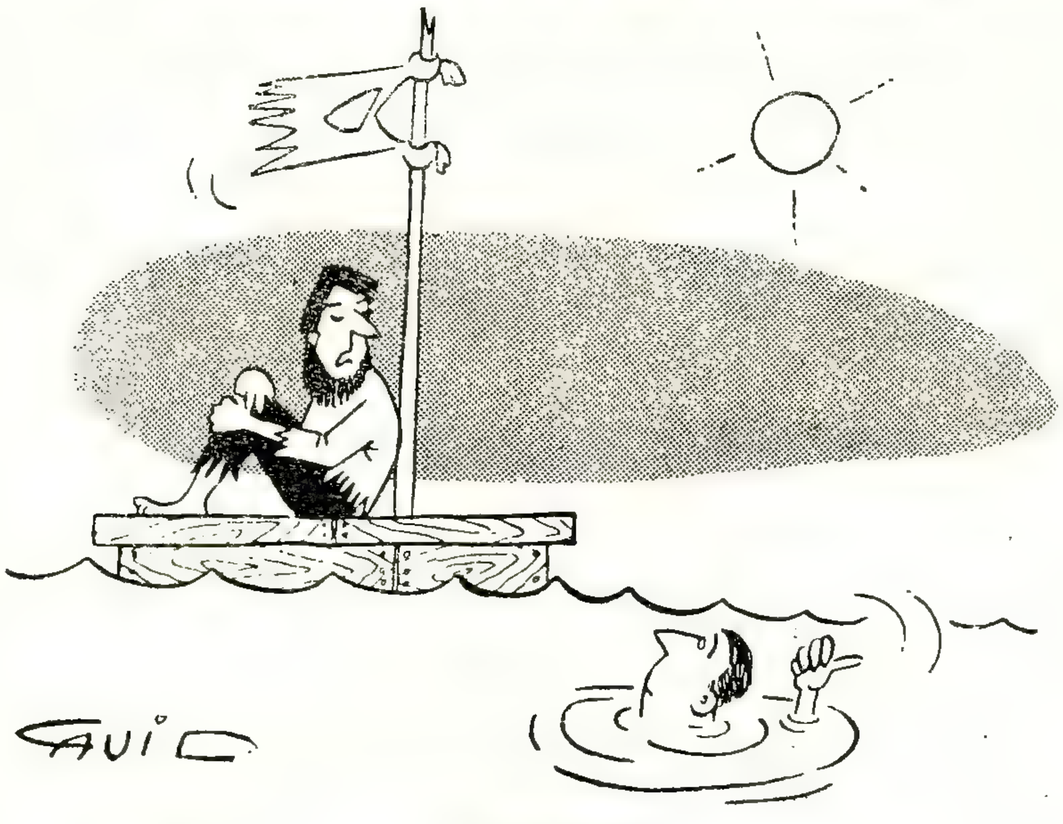

YAZISIZ

— 20 —

Hele bu zamanlarda fakir fıkaraya yüz vermek felâketti. Yaramazdı iyilik fıraka kısmına. Gördün ki düşmüşler çamura, bir tekme de sen vuracaksın. Elinden düşürdün mü kamçını, yandın. Kamçıyı ellerine geçirdiler mi bakmazlar idi gözlerinin yaşına!

— Sizi, diyil. Zatınızın dsmelisin!

Çocuk işin matrağında ama, gene de ucuz kurtulmak için, makine gibi takrarladı:

— Zatınızın evde olduğunu bilmiyordum babacığım...

Murtaza büyük oğlunu, büyük oğlunun ondan utanışını filân o an unutuvermişti. Sanki karşısında Boşnak kapıcı Ferhat vardı da, ellerini arkasına koymuş, «Cayil» kapıcıyı bakışları altında eziyordu.

Birden 940 lardaki Hitler Almanya'sını, Nazi'lerin kaz adımlarını hatırladı. İçi kabardı, koca burnunun etli kanatları titremeğe başladı. Aaaah ah, neydi o, o devirlerin «Fabrika mükellefleri» ne yaptırdığı talimler! Şayet Almanya yenilmeseydi bütün memlekete böyle talimler yaptıracaktı. Ayakta pırıl pırıl rugan çizme, bacakta geniş körüklü kilot pantolon, sırtta apuletli, manevra kayışı, boğazdan dört parmak yakalı ceket, başta subaylarınkine benzeyen şapka...

Elinde olmıyarak:

— Dikkaaaat, solaaa bak! diye bağırdı.

Bu öyle bir coşkunluğun zaptedilemiyen arzusuydu ki, kadın da yıllarca öncenin demir gibi kocasını hatırlamaktan gelen bir hasretle:

— Aaah ah, dedi. Sen o yıllarda daha kundakta idın yavrum. Baban ettirir idı tâlim mükelleflere... Toplaşır idı herkes, şaşarlar idı babana!

Murtaza nerdeyse odasına sığmıyapacaktı. Karısına minnetle bakarak, oğluna:

— Bilir annen, dedi. Sor. Verir idim bir komutlar ki inandırsın Allah, şaşar idı candarma komutanı bilem!

Karısına döndü:

— Yalan mi?

— Ne yalanı abe Mürteza? Şaşar idı pulis müdürü, hem da Vali!

— Duyarsın? dedi oğluna. Sen büle bir babanın evlâtısın! İsterim sizden bu yolda mamele!

Elleri arkasında, başladı atmağa:

— Dersiniz vali, pulis müdürü, hem da candarma kumandarı... Abe duymuş beni İsmet paşa Angara'da, demış yaşasın bu aslan oğlu aslan, var olsun, geçireceğim onj ordularimın başına!

Kadın bunu ilk duyuyordu. Vay anasını... Demek İsmet paşa büle büle demişti? Aşk olsundu, aşk olsundu kocasına.

— Peki sülemiş mâdem büle İsmet paşa, ne için haber vermedin bu zamana kadar bana?

— Ne olacak idı haber versem?

— Abe diyil miyim karin? Kabarır idı koltuklarım!

Murtaza büsbütün coştu:

— Yaşşa kari, aşk olsun sana...

Murtaza

Orhan Kemal'in en güzel Romanı

Helbet söylemelı idım, helbet kabarmalı idı koltuklarin!

Kadın bambaşka bir şey sordu:

— Peki ne olacak bu ortalığın Demokratçılığı be yahu?

Murtaza karşısında esas vaziyette unuttuğu en küçük oğlundan karısına çevirdi bakışlarını, kükredi:

— İşte bütün mesele burda, dedi. Yıkıldı Hitler, oldu millet Demirkırat! Bağarır çağarırlar da ne pulisler aldırır, ne candarmalar. Abe naaaz dil uzatırlar İsmet paşamıza bilmezsin?

— Naaz bilmem? dedi kadın Gider içimden kanlar!

Murtaza başını kinle salladı, ağzında döküle döküle birkaç taneden ibaret kalmış paslı, kefeki bağlamış, fırlak dişlerini gıcırdattıktan sonra:

— Gitmesin içinden kanlar! dedi. İnanma Demirkırasiye hiç. Vetanı kurtardı İsmet paşa Yunan'dan, gene kurtaracak Demirkıratlardan da! Gitmesın içinden kanlar. Çünkü bilirsın ne için verdi millete Demirkırasiyi?

— Ne için? dedi kadın.

— Anlıyacak milletinin kendisine bağlılığını!

Kadın başını salladı:

— Aşk olsun. Demek anlamak için yapar büle? **(Devamı var)**

ALTMIŞ YILLIK ÇİZGİLER

— Rüyamda bana şişmanladığımı söylüy ordun... İşte gör, ne kadar haksız olduğunu!

Dünyanın Neşesi

Başını dinlendirmek

Robert kapıyı vurdu, içeri girdi. Patronun masası önünde durarak:

— Bana bir haftalık izin verir misiniz, dedi.

Patron öfkeden kıpkırmızı kesildi. Elini masaya vurdu:

— Nee! dedi. Daha bugün izinden döndün...

Memur, ezile büzüle:

— Efendim, diye kekeledi. Evlenecektim de...

— Peki, izininde neye evlenmedin?

— Rahat bir izin geçirmek istiyordum. Bu yüzden evlenmemi geri bıraktım..

Arif olan anlar

Kadının biri kalabalık bir otobüse binmişti. Sağına soluna bakındı, oturan erkeklerden birine:

— Affedersiniz, dedi. Hamileyim...

Erkek yerinden kalktı ve:

— Rica ederim madam, dedi. Buyurun oturun. Ben de çoluk çocuk sahibiyim. Halden anlarım.

Geveze bir adamdı. Sormaktan kendini alamadı:

— Sorması ayıp olmasın ama, çocuğunuzu acaba ne zaman dünyaya getireceksiniz?

Kadın gülümseyerek cevap verdi:

— Dokuz ay on gün sonra... Ah, ne kadar yorgunum bilseniz. Ayakta duracak halim yok...

Kral ve Kraliçe

İsmi lâzım değil, Avrupa kralларından biri kraliçeyle sık sık kavga ediyorlarmış. Bir giin şiddetli bir münakaşadan sonra, Kral yatak odasına kapanır. Kapıyı da kilitler.

Çok geçmeden kapı vurulur, sorar:

— Kim o?

— Kraliçe!..

Kraliçenin ısrarlarına rağmen kapıyı açmaz .Bir sessizlik olur. Nihayet kapı tekrar vurulur.

— Kim o?

— Karınız!

Kral kapıyı açar.

Kusur

Salamonun üç kızı vardı. Kızlarından birini istemiye gelen delikanlıya en büyüğünü göstererek:

— Buna otuz bin drahoma vereceyim, dedi. Biraz topallıyor da...

Delikanlı pek oralı olmadı. Salamon bu sefer ortancayı gösterdi ve dedi ki:

— Buna elli bin lira drahoma vereceyim, gözü biraz şaşıdır.

Nihayet en küçüğüne sıra geldi. Bu çok güzel bir kızdı. Babası bu kızı alana yüz bin lira drahoma vereceğini söyledi. Delikanlı hayret etmişti, sordu:

— Neden bu kadar istiyorsunuz? Bu kızınızın hiç bir kusuru yok..

Salamon gülümsedi ve delikanlının kulağına eğilerek:

— Biliyorum be kuzum, dedi. Hiç bir kusuru yok, yok ama, biraz gebe!..

Acaip Düello

Arsenik zehirini bulan âlim ile Bismark birbirlerini pek sevmezlerdi. Ayrı siyasî kanaatlere sahip olduklarından tartışıp dururlardı. Bu münakaşalardan birinde Bismark tahkir edildiğini öne sürerek ünlü âlimi düelloya davet etti.

Adamları gelip bunu bildirdiklerinde âlim sordu:

— Hangi silâhla düello edeceğiz?

— Bunun tâyinini size bıraktı.

— Peki öyle ise, ben arsenik zehirini intihap ediyorum. Bu zehirden insanı öldürebilecek miktarını bir sandviçe koyarız. Diğeri ise zehirsiz olur. Gözlerimizi bağladıktan sonra yiyeceğimiz sandviçi seçeriz. Gidip Bismark'a söyleyiniz, kabul ederse hazırım...

Bismark düellodan vaz geçer.

— Kızım bana o kadar benzer ki, evlenince beni hep yanında hissedeceksin!

MİNİK PİYES

1nci perde

(Müşteri mağazaya girer, satıcı kıza sorar.)

— Bu vazo kaça?

— Yüz lira efendim...

— Aaa! Çok pahalı doğrusu...

(Müşteri çıkar kız kendi kendine söylenir.)

— Ne saçma adam! Almıyacağı şeyin fiyatını soruyor. İnsanı boşuna meşgul ediyor...

2 nci perde

(Başka bir müşteri gelir.)

— Bu vazonun fiyatı nedir?

— Yüz lira efendim...

— Yetmişbeş liraya verirseniz alırım.

(Satıcı razı olur. Müşteri gittikten sonra, kendi kendine söylenir.)

— Ne hasis adam! Yirmibeş lira indireceğim diye çekişip durdu...

3 üncü perde

(Yeni bir müşteri sorar.)

— Şu vazoyu almak istiyorum nedir fiyatı?

— Yüz lira efendim...

— Peki, sarın öyleyse...

(Müşteri gider, satıcı kız söylenir.)

— Ne aptal adam! otuz liralık mala yüz lira verdi... (PERDE İNER)

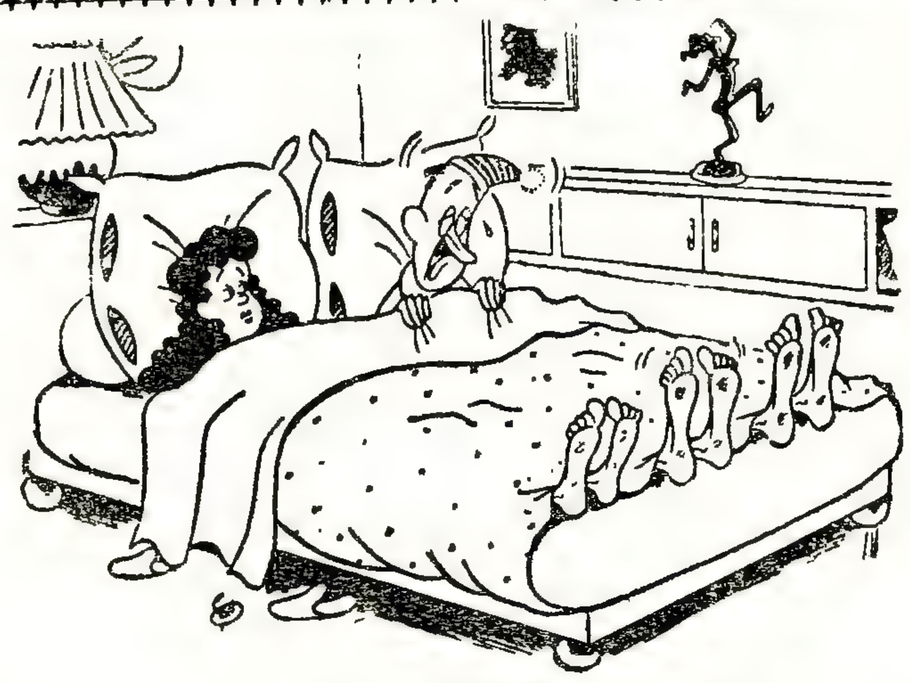

YAZISIZ

İtiraf

Hizmetçi kız işini bırakmıştı. Eşyalarını toplayıp ev sahibi kadınla vedalaştı. Ayrılırken şunları söyledi:

— Sizden güzel olduğumu söylediler..

— Kim?

— Kocanız! Elbiselerinizin de vücuduma tıpa tıp uyduğunu kocanız söyledi..

— ?!..

Hizmetçi kız, kırıtarak konuşmasına devam etti:

— Sonra sevişmesini sizden iyi biliyormuşum...

— Bunu da mı kocam söyledi?

— Hayır madam, şoförünüz...

AMCABEY OKUYUCULARI İÇİN...

1 — 8 adet küçük kitap hazırlanmaktadır...

Amcabey okuyucularına PARASIZ verilecektir.

2 — Amcabey KARİKATÜR ALBÜMÜ (Beş renkli nefîs bir kapak içinde) HAZIRLANMAKTADIR.

Müvezziinize şimdiden sipariş ediniz.

İKİ ÇALGICI

BÜLENT SEREN

ÖZET : Alfred Müller yolda rastladığı iki bayan tarafından arabaya alınmıştır...

ŞİMDİ DE ATEŞ LÂZIM... NAZİKÇE İSTERSEM, MORİNO, BELKİ VERİR...

ALFRED MÜLLER ARABACININ İHTARINA KULAK ASMAYARAK ÇUBUĞUNU TIKA BASA DOLDURDU.

BANA BAK, USTA MORİNO! ÇUBUĞU YAKACAK BİR ATEŞ BULUNUR MU?..

YANIMDA YOK, ŞATODA UNUTMUŞUM... SABAH BİR KÖYE VARACAĞIZ... ORADA YAKARSIN ÇUBUĞUNU!..

MORİNO!... MÖSYÖ ALFRED MÜLLER'LE LÂTİFEYİ PEK SEVİYORSUN, BARİ BİR ATEŞ VER DE KEYFİ YERİNE GELSİN!..

ALFRED, MORİNO'NUN FIRLATTIĞI KAV TAKIMIYLA ÇUBUĞUNU İYİCE TÜTTÜRDÜKTEN SONRA DERİN BİR UYKUYA DALDI...

HEEEY... N'OLUYORUZ?..

AMAN YARABBİ! MÖSYÖ ALFRED MÜLLER, ARABA NİYE SARSILDI? SAKIN TEKERLEKLERE BİRŞEY OLMASIN?..

ÇÜŞŞŞŞ... DURDURUP BAKAYIM, MATMAZEL!..

MORİNO NE YAPIYOR?..

HEEEY... BU NE UYKUSU BE, KENDİN GEL ADAM!..

NE YAPACAK? HORUL HORUL UYUYOR...

GENE Mİ SEN?.. KÖPEK SÜRÜKLER GİBİ BACAĞIMDAN NE ÇEKİYORSUN BE? BU NE TERBİYESİZLİK?

BANA HA?

YERİNİZE ÇIKINIZ MÖSYÖ ALFRED MÜLLER!..

ARKAYA MI?.. FAKAT ÇUBUĞUMU İÇTİM MATMAZEL, ARTIK SABAHA KADAR BAŞKA İÇMEM!..

GÜZEL AMA, ŞİMDİLİK YERİNİZE ÇIKINIZ!..

DEVAMI VAR

BULMACA

Hazırlayan :
SEVİL BİLEN

YUKARIDAN AŞAĞIYA:

1 — Kolay çözülür düğüm - Adam, 2 — Bir sonbahar meyvesi - Dileme, 3 — Gramın yazılışı - Dinlenme vakti, 4 — Yedirip içirmek - İşleyerek eli öğündüren, 5 — Utanç - Kuzunun sesi, 7 — Graham Bell'in icadı, 7 — Müzikte sus işareti - Sonuna T gelirse, temsilleri seslendirme sanatı olur. 8 — Güzel sanatların bir kolu - Sodyumlu tuzlardan biri, 9 — Tersi, ince çizgi - Terazinin kabı.

SOLDAN SAĞA:

1 — Siyasetine güvenilmeyen bir Avrupa devleti, 2 — Tersi, Asyada bir göl - Yapıt. 3 — İngilizce bay kelimesinin rumuzu - Kadınların omuzlarına örttükleri - Bir nota 4 — Baharlı bir bitki - Köpek. 5 — Tersi, su yolu - Fransızca, dişi. 6 — Ödeme - Doğu Karadeniz'in hocalarıyla meşhur bir kazası. 7 — İvedilikle - Keder'in tersin, 8 — Şu anda elinizde olan - Bir masal dağı, 9 — Madeni ip - Bir harfin okunuşu.

GEÇEN HAFTAKİ :

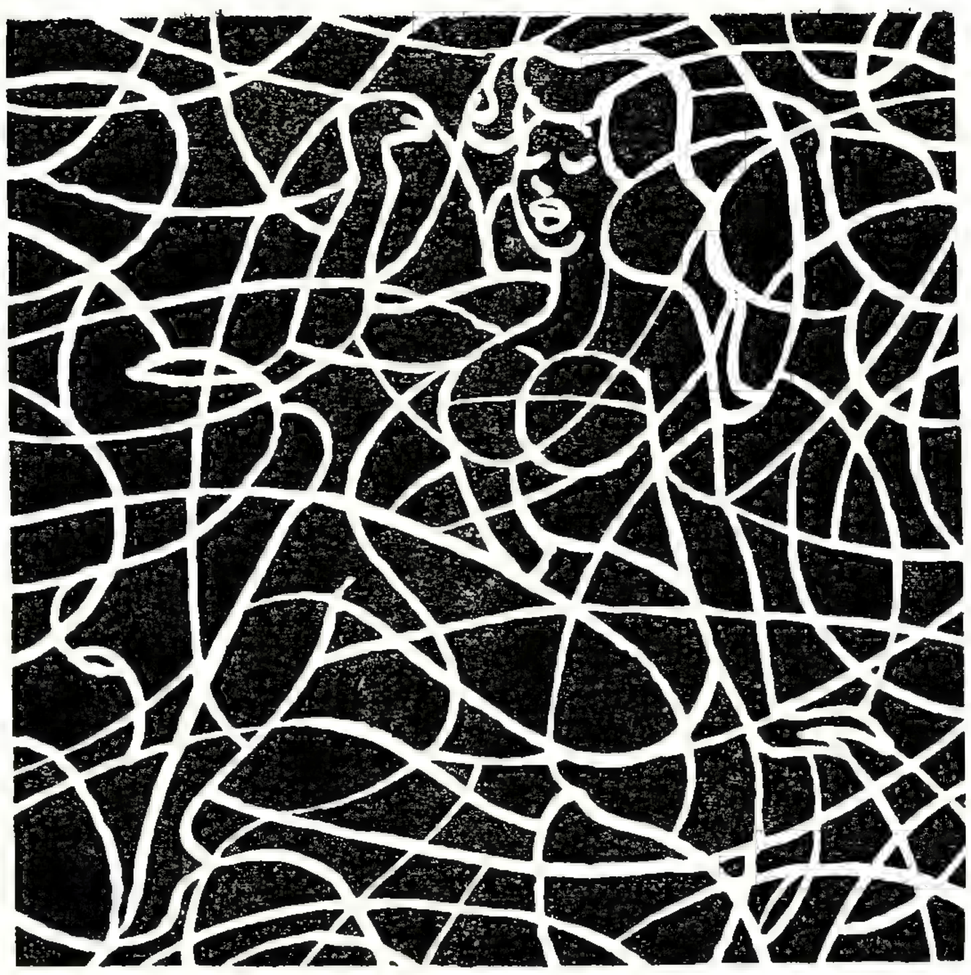

GİZLENEN KADINLAR

Yukarıdaki beyaz çizgilerde çıplak bir kadın oturuyor... Bakalım bulabilecek misiniz? Bulamazsanız haftaya görürsünüz!

★

Geçen haftaki gizlenen kadını da yandaki resimde görüyorsunuz...

KOLEJLİ KOCA

Giovanni Guareschi'den : Vedat Günyol çevirisi

— 20 —

Charlotte, «Ona yalnız abayı yakmakla kalmadım, diye mırıldanıyordu, üstelik tutup evlendim onunla, hakkımı kullanabilmek isteseydim, karım olacaktı benim!» Bunun üzerine hakkını değerlendiremediğini acı acı kabulleniyordu. «Yalnız düşündükleri gibi bir budala olduğumdan değil, bir de Charlotte'un benden nefret ettiğini bildiğimden, isteyecekleri her şeyi yapacağım. Casimir amca bir kadını bir erkekle evlen diye zorlayabilir, ama adamı seveceksin diye zorlayamaz. Kadının beni sevmesini ancak ben sağlayabilirim. Tanrı bana el uzatmadı mı bunun için ne yapabilirim ve nasıl başarı gösteririm?»

Ana metinde okuyucunun gözleri önüne serilmiş bulunan bu uslamlama, düşünelim ki, yalnız kendisini sevindirebilir. Herşey açığa çıkıyor. Camille Madellis ailesinin içine gökten zembille düşmüş ve akıl almaz şekilde davranan, o garip kişi değildir artık. Sağduyulu ve yeterince aklı evvel, etliye sütlüye karışmaz bir adamdır. Başka deyimle söylersek, düpedüz normal bir şapşalcıktır. Demek onun kişiliğini kolayca tanımlıyabilir ve kaderini çizebiliriz.

Yukarıda kapısının tıklatıldığını söyledik. Şimdi estetik düşünceleri bir yana bırakalım da, olup biteni görmeğe çalışalım.

— Girin!

Kapının aralığından yarım başını uzatan Jésusmarie:

— Efendimizi istiyorlar, dedi.

Casimir hemen ceketini sırtına geçirdi ve kapıya seğirtti.

Jésusmarie bizimkini ataklığı içinde durdurarak:

— Efendimize hatırlatmakla şeref duyarım ki, dedi, koyu bir elbise daha iyi gider.

— Ya! Neden? Biri mi öldü?

— Hayır, efendim, matem olsaydı, siyah elbise derdim, yoksa koyu değil.

— Hasta filân mı var? diye sordu Camille, kendi aklınca aradaki inceliği tartarak.

Jésusmarie:

— Hayır, efendim; ama şimdi akşam, dedi, sizi sofra başında bekleyen şu bayanlarla şu bayların koyu bir elbiseyi daha çok beğeneceklerine eminim de.

Yemek salonuna girip de Madellis ailesini sofra başında toplanmış görünce, Camille Tanrı'dan acıma diledi. Erkekçe kabul etmek gerekir ki, bütün yemek boyunca Jésusmarie'nin yardımı hiç de eksik olmadı. Ne var ki, dahi bir başhademe bile mucizeler yaratamaz. Bir dâvetliyi istiridyeleri cevizkıranla açması ve elmasını bir kaşıkla soyması için zorlayamaz. Dahası, yemek son bulur bulmaz, Camille herkese bin dereden su getirerek özür dilemek ve gidip odasına çekilmek ihtiyacını bile duydu.

Bn. Léo :

— Hazırlık sınavı inandırıcı, dedi, hiç mi memnun olmadık. Basmalı sıfırı; bizim damat yabaninin biri.

Herbiri bir eğitim yönetimi ortaya attı, ama en sonu beğenilen Edo'nun yöntemi oldu.

Belli bir sağduyudan yoksun olmayan Edo:

— İşlenmemiş bir düşünce bu, dedi. Adamcağızı pek yormamalı, yalnız siga siga ilerletmeli. Bir günde yirmi tabak yemek yemeğe kalkacağı düşünülmemelidir. En kolayı işe tabakla başlayalım, bu tabağı kullanmasını beceremedikçe de bu noktada duralım.

Ertesi gün Camille'ye küçük bir salonda hafif tertip bir sabah kahvaltısı tek kişilik olarak hazırlandı ve bu et suyuna papara oldu; öğleyin gene et suyuna papara geldi. Bizimki üç gün et suyuna papara ile yaşadı. Üç gün sonra, Edo'nun parlak öğütleri sayesinde, artık et suyuna paparayı yemeği biliyordu. Bundan sonra çerezlere geçildi. Ona çerezler dersini öğretmekle görevlendirilen Robine'di ve bu iş, kızcağızın düşüncesine, tek başına yürümediğinden, kendisine tamamlayıcı dersler verdi. Sonra Gaston'un yönetiminde, büftek dersi başladı; derken, profesör Bn. Flaminienin yönetiminde çorba dersi; bunun arkasından, profesör matmazel Robine'in yönetiminde, kavurma dersi; sonra, Bn. Elisabeth'in yönetiminde yemiş dersi gördü. Camille, on beş günde yemişe gelmişti ve Bn. Léo'nun özel yönetiminde durdu üç gün. Camille dört gözle kahve dersini bekliyordu. Kim bilir? Kahve öğretimini belki de Charlotte üzerine almıştı...

(Devamı var)

Dul Bakire

Bir Genç Kızın Hayatı : Bül-Hi-Şer

Biraz alkol, biraz dans, bunların ikiisne de alışık olmayan Nurhayat'ta tesirini açıkça göstermeye başlamıştı. Hafifçe sendeliyor, gülüyor, çevresine karşı hiçbir çekingenlik duymuyordu. Derin nefes alışlarla göğsü inip kalkıyor, yanakları alev alev kızarıyordu.

Bir hayli konuşmadan döndüler... Orhan bey de farkındaydı. Nurhayat'ın hafifçe sendelemelerinde, onu, belinden kuvvetlice tutuyor, sonra hafif bir dönüşle sendelemeye bir figür havası veriyordu. Zaten herkes kendi neş'esini yaşıyordu pistte.

Hattâ bir ara tuhaf bir şey oldu. Nurhayat sıkıştıklarını arkasından bir vücudun kendisine doğru abandığını hissetti. Omuzlarına bir ağırlık çöker gibi olmuştu. Başını hafifçe çevirdi. Bir genç kızın saçları kendi saçlarına karışmıştı âdeta... Kavalyesi olan genç gözlerini yummuş, yüzünü bir çiçek koklar gibi genç kızın yüzüne değdirmişti. Yüzlerinde garip bir tebessüm vardı ikisinin de. Bu manzara birdenbire çok hoşuna gitmişti Nurhayat'ın. Fakat sonra, biraz düşününce, nedense bir isyan dalgalanması oldu içinde. Hayır, dedi, bu doğru değil... Neden böyle düşünmüştü acaba? Bunun cevabını da vermekte gecikmedi kendi kendine... Tabiî doğru değil diye tekrarladı, insan, duyduklarını başkalarının görebileceği şekilde, hareketlerini ifadelendirmemelidir.

Nurhayat'ın gördüklerini Orhan bey de görüyordu pek tabiî... Fakat o alışkındı böyle şeylere, olağan görüyordu. Herkes duygularınca yaşamalıydı hayatını. Saat saat, hattâ dakika dakika... Bunları biraz da Nurhayat'a ihsas etmek arzusuna kapıldı.

— Görüyor musunuz, dedi, ne güzel dansediyorlar, sadece kendileri için...

Bu sözleri, tam Nurhayat'ın buna ait aksi düşünceleri kafasından geçirdiği anda söylemişti. İki zıt fikir âdeta birbirine toslamışlardı. Fakat kırılıp dökülen bir şey olmadı.

— Evet ama, başkaları da görüyor...

Diye cevap verdi Nurhayat.

— Ne çıkar? Başkalarının görmesi veya görmemesi insanların kendileri için yaptıkları hareketlere tesir eder mi?

— Etmez mi?

— Etmez tabiî...

— İyi ama, ben başkalarının ilgisini üzerimde hissedince normal hareket edemem ki...

— O bir alışma meselesi... Yani kendini başkalarının karşısında mahkûm gibi görmemeye alıştırılmalıdır insan. Bunu pek tabiî kendi iradesiyle yapacaktır!

— Evet, belki...

Orhan bey Nurhayat'ın bu acayip cevabına gülümsedi...

— Belkisi yok canım, öyle, dedi, siz şimdi böyle bir arzu duysanız ne yapacaksınız?

— Duymam ki...

— Nasıl duymazsınız?

— Bayağı duymam, benim böyle bir arzum neden olsun?

— Canım, olsa diyorum...

— Olmaz ki!

Orhan bey, kızın belki de kasden ısrarla reddettiği bu mevzuda bir pot kırmaktan çekindi.

— Anlıyorum, ama, belki bir gün olacak...

— Olmıyacak...

— Eh peki... Anlıyorum ki yanlış bir bahis açtım. Konuşmak istemiyorsunuz... Üzerinde ısrarla durmam abes olacak. Münakaşasını zamanı gelince yaparız...

Orhan bey biraz boynu bükük, biraz da kurnazca söylemişti bu son sözleri. Ne de olsa bir erkekti ve içkiliydi de!

— Oturalım isterseniz, yoruldunuz galiba...

Dedi. Nurhayat:

— Yooo, diye cevap verdi, gayet iyiyim. Hoşuma da gidiyor...

Fakat birden sözlerini yeni bir düşünceyle tamamladı.

— Oturalım, belki size de zahmet olmuştur. Bir acemiyle dansetmek...

— Ne demek?

Orhan bey itirazını kullanamadan, Nurhayat ayrılmış ve masalarına doğru yürümüştü. Otururlarken:

— Programı bekliyor muyuz?

Diye sordu.

— Niye beklemiyelim?

— Öyle ya, eğlenceli olacak demiştiniz... Ne güzel şey eğlenmek... Hayatımda hiç...

(Devamı var)

FALINIZ

KOÇ BURCU «21 Mart - 20 Nisan»

Hayatınızın mes'ut anları geldi işte!
Hisleriniz yepyeni ümitlerle sarılmış...
Boşuna bulunmayın kimseye serzenişte,
Size karşı çıkmaktan herkesin gözü yılmış!

BOĞA BURCU «21 Nisan - 20 Mayıs»

Sabır sizin için şart, aceleye mahal yok,
Gecikse bile, er-geç hakkınız ödenecek!
Zaten görüyorsunuz hiç kimsede mecâl yok,
Zamanın güçlüğünü birdenbire yenecek!

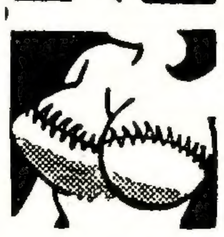

İKZLER BURCU «21 Mayıs - 20 Haziran»

Sinirleriniz gergin ok atan bir yay gibi,
Hedefler pırıl pırıl karşınızda ay gibi,
Açmış sizi bekliyor kolunu sevgiliniz,
Gönlünü tahsis etmiş size bir saray gibi!

YENGEÇ BURCU «21 Haziran - 20 Temmuz»

Çok kudretli bir elden yardım göreceksiniz,
Düşmanların başına çorap öreceksiniz...
Bu hafta çok işiniz ama,
Mutlak bir fukaraya para vereceksiniz!

ASLAN BURCU «21 Temmuz - 20 Ağustos»

Evliler için durgun, hareketsiz bir hafta,
Birçok arzularınız örümceklenmiş rafta...
Fakat son ümidiniz ha geldi, ha geliyor...
Müjdeli bir haber var çekilen telgrafta!

BAŞAK BURCU «21 Ağustos - 20 Eylül»

Rüya gibi geçecek yedi gün, yedi gece...
Biriniz prensessiniz, sanki biriniz ece...
Sakın ha uyanmayın bu emsalsiz rüyadan,
Sarar düşüncenizi binbir çeşit bilmece!

TERAZİ BURCU «21 Eylül - 20 Ekim»

İki aşk arasında kalmışsınız düpedüz,
Sizi biri anmıştır seyirirse gözünüz...
Bu haftaki falınız bu kadar gösteriyor,
Daha esaslısını haftaya görürsünüz!

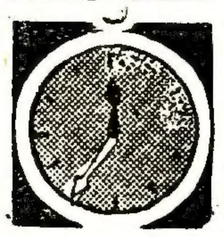

AKREP BURCU «21 Ekim - 20 Kasım»

Yalnız gideceksiniz inandığınız yola,
Şaşırarak sapmayın ne sağa, ne de sola!
Hiç kimseye güvenip sakın yol değiştirmeyin,
Sevgilinizle bile yürümeyin kolkola!

YAY BURCU «21 Kasım - 20 Aralık»

Bugünlerde önemli işler yapacaksınız,
İçinizi kaplamış, engel olunmaz bir hız,
Bu çalışkanlık sizi vardırır saadete,
Biraz da aklınızı iyi kullanırsanız...

OĞLAK BURCU «21 Aralık - 20 Ocak»

Sıkılmayın boşuna talihiniz çok açık,
Yalnız bütçenizde var çok önemsiz bir kaçık...
Hafta sonuna kadar işleriniz yolunda,
Bir derdiniz var ama, üzülmeyin, ufacık!

KOVA BURCU «21 Ocak - 20 Şubat»

Ortada sebep yokken canınız sıkılıyor,
Hiç yoktan başınıza dünyalar yıkılıyor...
Asıl sıkıntıyı siz kaynananız gelince
Görürsünüz, ne biçim çileden çıkılıyor!

BALIK BURCU «21 Şubat - 20 Mart»

İşleriniz bu hafta hayli durgunlaşacak,
Borçlarınız gırtlağı fersah fersah aşacak...
Fakat çıkacaksınız her güçlüğün altından,
Dostunuz, düşmanınız aptallaşıp, şaşacak!

24 BUÇAKTAN Karikatür

-ADRESİMİ Mİ SORUYORSUNUZ?..BU AKŞAM İÇİN SİZİNKİNİ KULLANSAM NASIL OLUR-

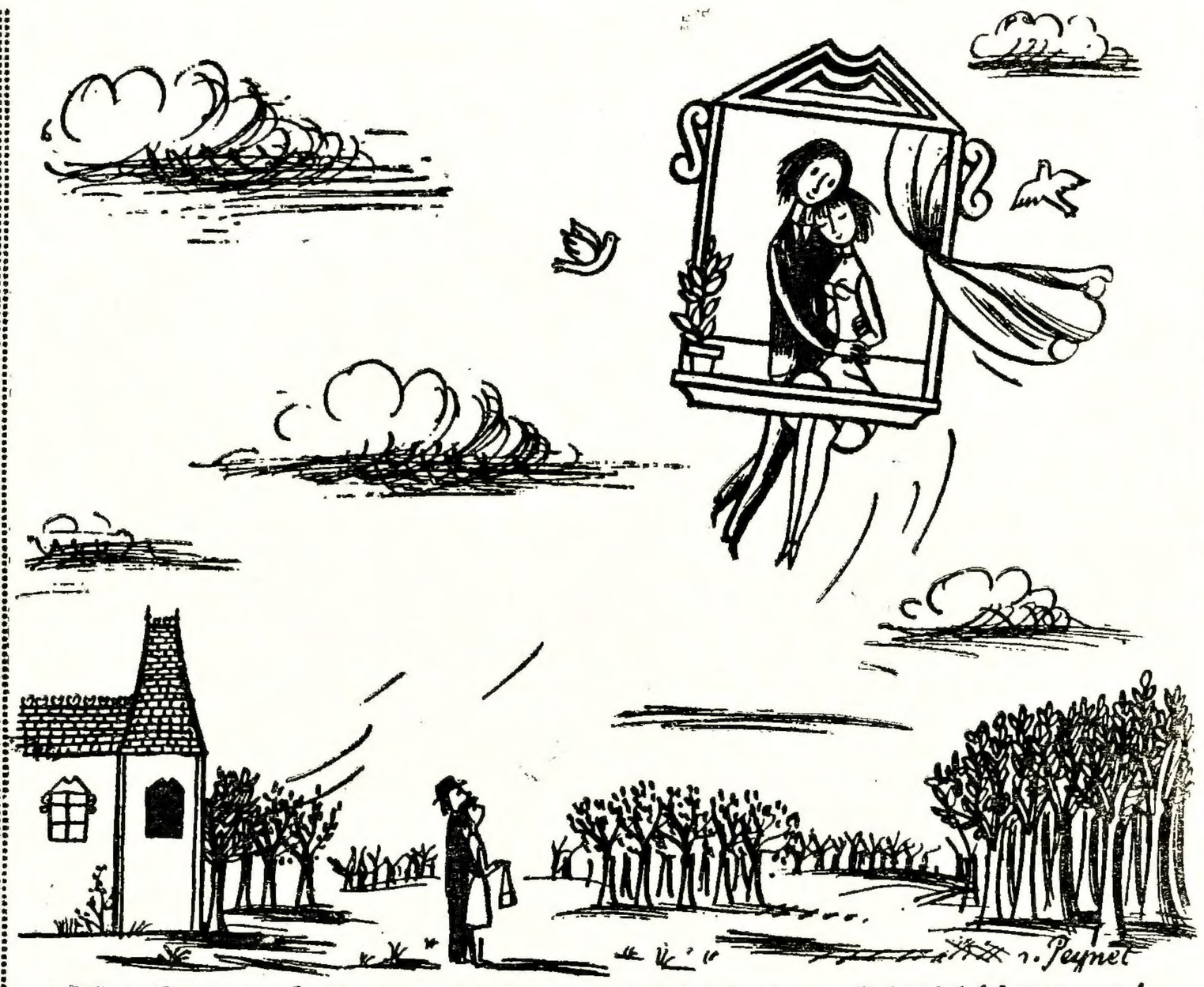

-PENCERELERİ, AŞKIN SONSUZ UFUKLARINA BAKMALIYMIŞ!..

-DOĞRU DÜRÜST YÜRÜMESİNİ BİLMEZ MİSİN SEN?..

-GÜZEEEL...SEN YIKA, BEN KURULAYIM!

-TAMAAAM...GÜLÜMSEYİN ŞÖYLE BİRAZ!

25 x 35 EB'ADINDA

Merdane kalıbı dahil 3 adet merdaneli
Yeni imalât

EL PEDALI

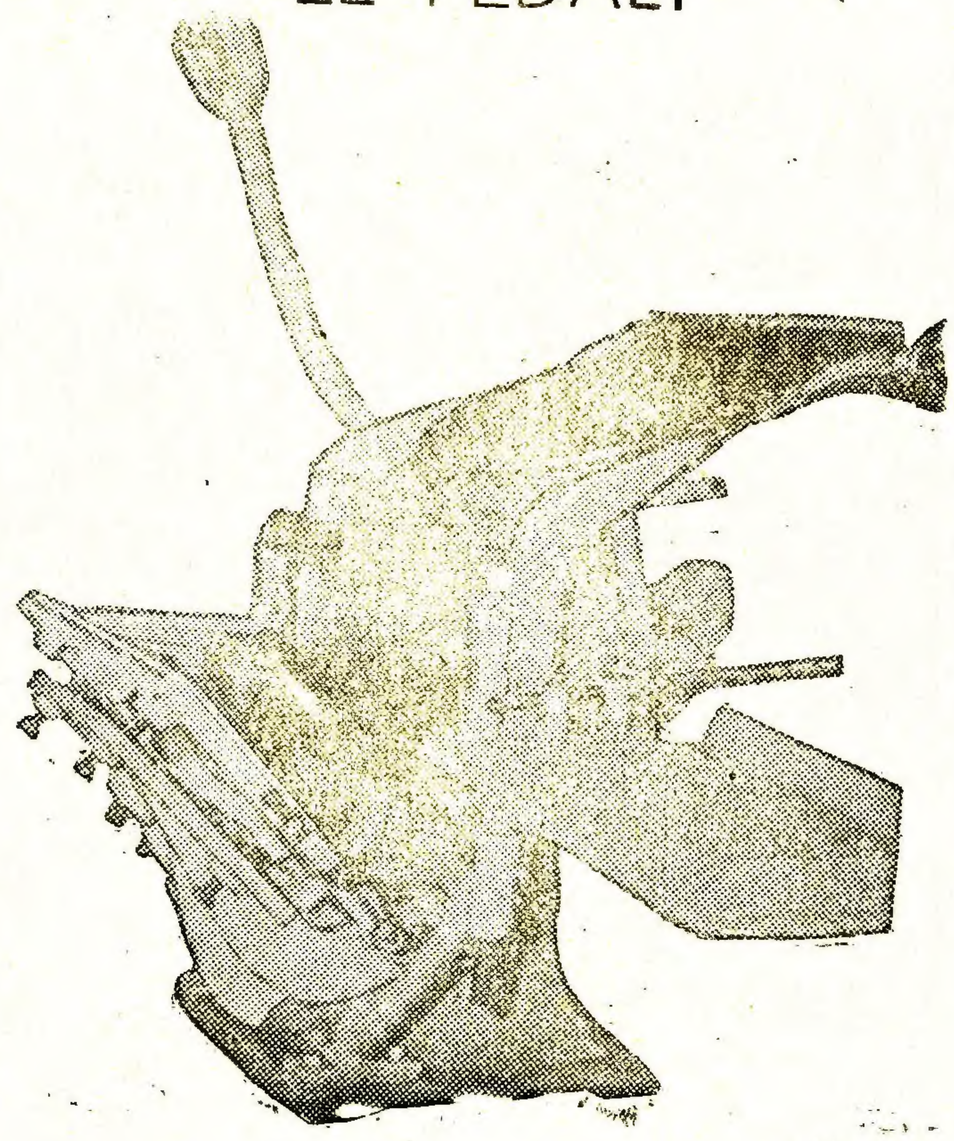

Satış yeri: Cağaloğlu, Hilâliahmer Cad. 5/3
OKYAY Matbaası - İstanbul
Telefon: 27 26 24 **(Amca: 61)**

başarıyolu

Kültür
Sanat
Edebiyat
Aktüalite
Siyaset

MECMUASI

BAŞARIYOLU'NDA BULACAĞINIZ KONULAR:

Edebiyat — Resim — Müzik — Sosyal Problemler — İlim ve Teknik — Çocuk Problemleri — Gençleri ve Büyükleri İlgilendiren Konular — En Yeni Moda Haberleri — Aile ve Kadın — Meşhur Adamlar.

Başarıyolu, günümüzün en yeni görüş, **fikir ve bilgilerini sizlere takdim eder.**

Eski sayılarını «Himaye-i Etfal Sok. Emek Han, No. 17 - Cağaloğlu» adresinden isteyebilirsiniz.

(Amca: 62)

Çocuklarınız için...

Güldüren
Bilgi veren
Şahsiyet kazandıran

En Güzel Kitaplar:

RED KİT SERİSİ:	**Krş.**
Pot Poker	250
Josjomona Karşı	»
Rintintin Daltonların İzinde	»
Missisipi Kumarbazı	»
Petrole Hücum	»
Mavi Ayaklılar	»
CİNGÖZ SERİSİ:	**Krş.**
Merih Casusları	250
Sihirli Heykel	»
Yamyamlar Arası	»
Kaçakçılar Peşinde	»
Uçan Daireler	»
İnkalar Hazinesi	»
KÜÇÜK PRENS SERİSİ:	**Krş.**
Hayaletler Şatosu	250
Esir Dük	»
Sihirli Ülke	»
SİPRU SERİSİ:	**Krş.**
Canavarların Peşinde	250
Gergedanın Boynuzu	»
Sihirbazlar Kampı	»

FATOŞ SERİSİ:
Birinci ciltten
beşinci cilde kadar
(Beher cilt 350 Kr.)

Siparişler pul veya havale karşılığı isteyenlerin adresine hemen gönderilir.

İsteklerin bildirileceği adres:
Hasan Tetik
Gazete ve mecmua bayii
Ankara Cad. No. 35
İstanbul

(Amca: 63)

Amcabey

-GENÇ, GÜZEL, ZENGİN VE İYİ HUYLUSUNU BULURSAM EVLENİRİM...
-HEPSİ BİRDEN OLMAZ Kİ, KIZIM?..
-ZARARI YOK... TEKER TEKER BULURUM!

-BENİ ÇOK SEVDİĞİNİ VE MUTLAKA EVLENMEK İSTEDİĞİNİ, TEKRARLAR MISIN SEVGİLİM. N'OLUR? ÇOK HOŞLANIYORUM

-YAZIN... BUGÜNKÜ SİPARİŞLERİMİZ: DÖRT ÇİFT İSKARPİN, ALTI ÇORAP, 2 ŞİŞE PARFÜM...

-AŞKA İNANCIM KALMADI... ARTIK KİMSEYİ ALDATMIYACAĞIM...